

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

GÜNÜN ACIL GÖREVİ DEVRİMCİ CEPHE İTTİFAK

16 Mayıs 2006

simit sarayı

ÖLÜM
ORUCU
SÜRÜYOR

20. yılında yine
Taksim'e Devrim

Unutma!
Tarih Bilinci ve Sınıfsal Öfkeyle
77'nin 30. Yılında Yine
1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrime

BURJUVAZİ GELECEĞİNİ PROLETARYAYI BASKI ALTINDA TUTMAKTA GÖRÜYOR

Proletaryanın sınıf savaşı, burjuvazinin egemenliğini tehdit edecek noktaya gelir gelmez, kapitalistlerin tüm politikası, özel olarak, mevcut sistemi korumak olmuştur. Emekçi halk üzerinde, sermayenin bir egemenlik aracı olan devlet, bu amaçla yedinceleştirilmiş ve güçlendirilmiştir. Örgütlü biddet demek olan devlet, halk kitleleri üzerindeki biddetini süreklileştirmiştir. Kapitalist sınıf, proletaryanın ve diğer emekçilerin artan baskılarını karşılamakta, egemenliğini ve düzenini, devlet denilen baskı makinesini sonuna kadar kullanarak ayakta tutmaya çalışıyor.

Burjuva toplumu, yapısındaki çelişkilerin gelişmesi nedeniyle dağılmaya başlayınca, varlığının devamını, karşıtını engellemesinde görür oldu. Bunun için de askeri-politik saldırılarını öne çıkardı. Mutlak bir engellemeyi ekonomik yolla yapamaz durumda. Çünkü kapitalist ekonominin tüm gelişimi, zorunlu olarak karşıtına dönüşme olanaklarını artırıyor. Kapitalizm kendini yıkacak koşulları ve yeni toplumun olanaklarını kendisi hazırlar. Proletarya olmayan bir şey yaratmaz; kapitalizmin oluşturduğu olanakları tarihsel sonucuna götürür. “Proletaryanın kurtuluş olanakları vardır” derken, kapitalizm tarafından hazırlanmış olanaklardan söz ediyoruz. Sermayenin büyümesine yol açan aynı gelişme; sermayeye dayalı sistemi ortadan kaldıracak olan proletaryayı da güçlendirir. Burjuvazinin emekçi kitleler üzerindeki ideolojik etkisi ise, yine aynı ekonomik gelişme sonucu sürekli zayıflar. Geriye yalnızca biddete başvurmak kalıyor. O, bu yüzden, karşıtının, komünizmin önlenmesini, proletaryanın baskı altında tutulmasında buluyor.

Şöyle böyle bir beklenti içinde, dünya proletarya hareketine karşı başlattığı yeni saldırı dalgasının devamlı büyüüyor. Hiçbir burjuva güç bu çabanın dışında değil. Zaten emede karşı bu saldırı, dünya burjuvazisinin ittifakıyla yürütülüyor. O bu saldırıda, proletarya güçlerini yenmeyi ve kolay kolay bir daha ayaklanmayacakları biçimde yerden yere çalmayı hedefli-

yor. Proletaryanın örgütlü gücü olmadan sosyalizme geçilemeyeceğine göre, amacına ulaşamadığını düşünüyor. Fakat bu saldırı, bir zayıflıktır, egemen olmanın, yönetememenin ve güçsüzlüğün ifadesidir; kesinlikle güçlü oluşunun değil. O, gerçek anlamda güçsüzdür; çünkü üretici güçleri artık elinden kaçırıyor. Üretici güçler, ona karşı dönmüştür. Toplumsal üretici güçler, ekonomik nedenlerle, elinden kaçırıyor; onlar bir daha aynı ekonomik biçim içine sokulamazlar, geri getirilemezler. Ekonomik gelişme nedeniyle kapitalist kabuğu çatlatan, parçalayan üretici güçler, askeri yolla, yeniden eski biçim içine sokulamazlar. Bu durumda artan biddet, burjuvazinin beklentilerine cevap olamayacaktır.

20. yüzyılın tarihi, ne proletarya hareketinden ne de sosyalizmden kurtulamayacağını burjuvalara çok iyi anlatıyor. Proletaryanın zafere ulaşamadığı yerlerde, önce baskıya, saldırıya, katliama ve üst üste alınan yenilgilere rağmen, emekçi sınıfı her seferinde yeniden ayağa kalkmış ve sosyalizm amacını tüm canlılığıyla korumasını bilmiştir. Üstelik aldığı her yenilgi, kazanmak için birer silaha çevrilmiştir. Proletarya şimdi yenmek, zafere ulaşmak için daha donanımlı. 21. yüzyılda kapitalizmden komünizme geçiş şartları, önceki döneme göre daha bir olgun.

Biddet, sermayeden ayrılamaz. Sermayenin ilk ortaya çıkışı (ilkel sermaye birikimi) biddet epliğinde gerçekleşir, sonraki egemenlik dönemi de ve mali sermaye çabı da zoru içerir. Her şeyden önce artı-emek zora dayalı emektir. Artı-emek üretimi olduğu sürece burjuva zor olacaktır. Burjuva toplum işçinin emedine dayanır. Bu anlamda, işçinin baskılaması demek, ücretli emek sisteminin ve dolayısıyla artı-emedin de havaya uçurulması demektir. İşçinin ayaklanması kapitalistin felaketidir. Kapitalist, emedin bu baskılamasını ezmek için tüm devlet gücünü dizginsiz harekete geçirir. Kapitalist üretim, üretim dallarına egemen olduğunda, işçi ekonomik yolla ücretli-emekçi durumuna getirilir, fakat bu süreçte bile biddet süreklidir. Kapitalist ekonomi, emekçileri sürekli ayaklandıracak tüm koşulları, kendisi hazırlıyor. Bu ayaklanmalar git gide kapitalist egemenliğin kendisine yöneliyor. Kapitalizmin kesin çöküş sürecine girmesiyle birlikte, burjuvazi tüm zor araçlarını, işçi sınıfının artan baskılarını ezmek için harekete geçirse de, sistemin kendisi, daha büyük emekçi ayaklanmaları için, daha güçlü olanaklar yaratıyor.

Sosyalizm bir toplumsal sistem haline gelince, dünya burjuvazisi, tüm düzen güçlerini ittifak halinde mevzilendirdi (oysa ki “düzen güçleri” denilen toplumsal güçlerin bir kısmı sürekli “düzen” için itiliyor). Düzen güçlerinin, proletarya hareketine, sosyalizme karşı saldırıya geçme iharati, “anti-ko-

münizm”dir. Anti-komünizm ideolojik, politik ve fiili saldırı-
nın bütünlüğünü içeriyor. Amaç, sosyalizmin dünyaya yayıl-
lan etkisini kıymak ve kitleleri burjuva saflarda toplamak.
Anti-proleter, anti-komünist bir cephe, ancak gerici bir cephe
olabilir. Proletarya, insanlığı kurtaracak bir sınıftır. Komün-
nizm ise insanlığın kurtuluşudur; insanlığın özgür geleceği-
dir. Buna cephe almak, gerici konumda olmaktır. Ve yalnızca
toplumsal gericilik bu cephede yer alır. Burjuvazi liderliğinde-
deki tüm gerici güçler, komünistlere karşı cepheden saldırıya
geçti. Bu süreç içinde komünistlere karşı, proletaryaya karşı
en aşağılık biçimde ve son derece sistematik terör uygulandı,
emekçi halk, baskı altında tutuldu. Tüm bunlara rağmen, in-
sanlar kitleler halinde sosyalizme yöneldi. Kapitalist terör, in-
sanlığın ileri yürüyüşünü engelleyememiştir.

Komünistlere karşı saldırıların her yerde yapılması, kapi-
talizmden komünizme geçiş kollarının her yerde oluşması-
nın burjuvazi tarafından kabulü ve itirafıdır. Başka zaman ka-
pitalizmden ötesinin olmadığını söyleyenler, proletarya hare-
ketine saldırarak, onu sürekli baskı altında tutarak sosyaliz-
min bir gerçek olduğunu ortaya koyuyorlar. Kapitalist üreti-
min egemen olduğu her yerde, sosyalizme geçiş bir gerçek-
liktir. Burjuvazi aslında bu gerçeğe öylesine emin ki, komü-
nist çalışmanın yasal olduğu ülkelerde (yani kapitalistlerce
kabul edilir sınırlarda olduğu yerlerde) bile, bu faaliyetler sı-
kık, açık ya da gizli olarak denetlenir. Ekonomik kriz, politik
kriz vb. her an kapitalizmin iç çelişkilerini keskinleştirebilir
ve sınıf savaşımında durum her an değişebilir. Bu nedenle, e-
mekçi hareketin üstündeki baskı ve denetim sürekli tutuluyor.
Emperyalist ülkelerdeki baskı ve denetim mekanizması diğer
yerlere göre daha sistematik olarak işliyor. Elinde bulundur-
duğu büyük ekonomik olanaklarla, emekçilerin bir kesimini
yanında tutmakla birlikte, yine de egemenliğinin geleceğinden
emin değil. Geleceğini, proletarya hareketini baskı altın-
da tutmakta görüyor. Proletaryanın sınıf savaşımını, bir kez
biddetlenince, bunun nerelere varabileceğini geçen yüzyıldan
çok iyi biliyor. Bir krizin her an iç savaş ve ayaklanmaya yol
açabileceğinin bir çok örneği var. Burjuvazi, bir kriz sırasında
devrimci proleter hareketin kapitalist egemenliğe karşı he-
men harekete geçmesini hiçbir zaman oturup beklememiştir.

Kendisine yönelen devrimci hareketi yalnızca izlemekle
kalmadığının en açık kanıtı, bugün ön plana çıkardığı “önle-
yici savaş” politikasıdır. Bu politika, emekçi sınıfı kapitalizmi
yıkarak için büyük saldırıyı başlatmadan, önceden harekete
geçip, devrimci hareketi etkisizleştirmeyi hedefliyor. Prole-
tarya daha iktidarı ele geçirmeye yönelmeden, onu hazırlıksız
yakalamak, toparlanmasına fırsat vermemek, hareket henüz
örgütsel olarak güçlü değilken tahrip etmek üzere önceden
davranmak politikası, yeni dedildir, öteden beri uygulanıyor.
Bir insanın komünist olması, baskı görmesi, kaçırılması, sür-
gün edilmesi, işkence görmesi, kurbanı dizilmesi, idam edil-
mesi için yeterli olmuştur. Komünistler, onun iktidarını yıka-
cak denli güçlü olmadıkları zaman bile, burjuvazi egemenli-
ğinden emin olmadıkları. Bu defa “önleyici savaş”ı öne çıkarma-

sının nedeni, kapitalizmin çöküş dinamiklerinin hızla işlemesi
ve partları tamamen olgunlaşan yeni toplumun sistem üzerin-
de yarattığı baskıdır. Baskı sistemin bütünlüğüne yöneldiği i-
çin, önleyici saldırı, dünya burjuvazisinin kolektif politikası
haline geldi. Her ülke burjuvaları, bu politikayı çepitli biçim-
lerde yapmaya geçiyor. Komünistlere yönelik yeni bir terör
dalgası, her yerde görülmeye başladı. Yeni kuşaklar etkilen-
mesinler diye, komünist örneklere karşı karalama kampanya-
ları başlatıldı. Tarihi sadece yorumlayanlar –onu çarpıtarak-
tarihi deyiştirenleri mahkûm etmeye kalkıyor. Tüm bu ça-
baların, bu saldırıların amacı, insanlığın komünizme yöneli-
şini engellemektir. Tüm bu baskılar, bu saldırılar ve bu çabalar
boşuna; gelecek komünizmdir.

Kapitalistler, dünya proletaryasının devrimci hareketini
etkisiz hale getirmek için yalnızca teröre başvuruyor; e-
mekçi sınıfın sorunlarından, zayıflıklarından ve yetersizlikle-
rinden de yararlanmaya çalışıyor. Geleceği, karşıtının hareket
biçimine bağlı olan her sınıf, geleceğini belirleyen bir hareke-
ti yakından izler ve onu etkilemeye çalışır. Tüm propaganda
araçlarını tam kapasite harekete geçirir, ne kadar demagoji
varsa başvurur, bir çok kurumunu ve paralı ideologunu sefer-
ber eder. Sosyalizmi yıkmak için ne kadar olanak, para, kadro
kullandığı açıya çıkmıştır. İki sınıf, iki dünya arasındaki bu
savaşta, burjuvalar karşı tarafın yok edilmesi için tüm gücünü
kullanıyor. Fakat eder karşıtı, onunla boy ölçüpecek düzeye
gelmişse, başka bir dünya onun karşısına çıkmışsa, burjuva-
zinin giriştiği savaş umutsuz bir savaştır.

Bir sınıf tarihi insiyatifi yitirmişse, toplum süresini dol-
durmuşsa, yapacağı tek şey, var olanı korumaktır; var olan
burjuva ilişkilere yönelik her harekete her zaman savaş aç-
maktadır. Değil devrimci bir harekete, kendi içindeki bir muha-
lefete bile tahammül göstermez. Burjuva muhalefeti dahi ko-
münist olmakla eleştirir. O artık herkese ateş açar hale gel-
miştir. Yeterli olan her gelişme, boy hedefidir. Kapitalist üre-
tim biçiminin geçici olduğunu ve bu ekonominin yerini kar-
şıtına, komünist ekonomiye bırakmak zorunda olduğunu sınıf
savaşımının kaçınılmaz olarak sınıfların kaldırılmasına vara-
cağı açıklayan diyalektik ve tarihsel materyalizme karşı i-
deolojik mücadele onun temel bir silahıdır. Fakat bu silahla-
rın hiç biri sonuç getirmez. Tarihi insiyatif proletaryanın eline
geçmiştir. Proletarya devrimci bir sınıftır ve insanlığın gele-
ceğini belirleyecek konuma sahiptir. En ağır baskıların ve en
azgın saldırıların orta yerinde, her koşulda insanlığı kurtar-
mak için savaşmıştır. Burjuvazi, ideolojik ve politik olarak
bu denli donanmış ve savaşçı bir sınıfın, proletaryanın oldu-
ğu bir yerde uzun süre ayakta kalamaz.

Sonuç olarak, burjuva toplum ne yaparsa yapsın, devri-
min eleştirisinden kurtulamaz.

C.DADLI

EMEK-SERMAYE ÇELİPKİSİNİN KESKİNLEPMESİ

Leninistler olarak, kapitalizmin temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisinin keskinleşme eğilimi gösterdiğini ve bu temeldeki gelişmelere bağlı olarak proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf savaşımının, varolan toplumsal sistemin havaya uçurulmasına doğru ilerlediğini daima söylüyoruz. Sonuç olarak proletaryanın iktidara geleceğini, burjuvazinin yenileceğini ve bu neticenin kaçınılmaz olduğunu da tam bir kesinlikle ifade ediyoruz. Her konuda muğlak olan oportünistler ve sosyal-reformistler, bizim yayınlarmızda, sınıf mücadelesinin eğilimi üzerine yaptığımız kesin belirlemeleri hiçbir zaman anlayamamışlardır. Biz, gücümüzü marksizmden, marksist tarihsel gelişim anlayışından ve somut durumu çözümlenme yönteminden alıyoruz.

Bir toplumun çözülüp, dağılmasını sağlayan şey, bu toplumun uzlaşmaz iç çelişkileridir ve bu çelişkilerin olgunlaşmasıdır. Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri, bu toplumun dayandığı üretim biçiminden kaynaklanır. Kapitalist üretim biçimi geliptikçe, yapısındaki çelişkiler ve karşılıklar da olgunlaşma eğilimi gösterir. Ve gelişme o noktaya varır ki, toplum çelişkilerle bir arada var olamaz duruma gelir: Karşıtların birliğine dayanan kapitalist toplum büyük çürütüyle yıkılır. Marx, kapitalizmi ele aldığı *Kapital*'de, kapitalizmin "doğal yasaları"nın kaçınılmaz olarak kendi sonuçlarına doğru ilerleyeceğini kesin bir dille belirtir.

"Aslına bakılırsa, konu, kapitalist üretimin doğal yasalarının sonucu olan toplumsal uzlaşmaz karşılıkların bu ya da bu derecede gelişmiş olmaları değildir. Burada söz konusu olan, bu yasaların kendileridir; kaçınılmaz sonuçlara doğru katı bir zorunlulukla işleyen bu eğilimlerdir."

"Kaçınılmaz bir zorunlulukla katı sonuçlarına doğru işleyen bu eğilimler", sermaye birikimi (sermayenin büyümesi) geliptikçe kendilerini o ölçüde belli eder.

"Bu dönüşüm sürecinin bütün avantajlarını sömüren ve tekellerine alan büyük sermaye sahiplerinin sayılarındaki sürekli azalmayla birlikte, sefalet, baskı, kölelik, soysuzlaşma, sömürü de alabildiğine artar; ama gene bununla birlikte, sayıları sürekli artan, kapitalist üretim sürecinin kendi mekanizması ile editilen, birleştirilen ve örgütlenen işçi sınıfının başkaldırıları da genişler, yaygınlaşır" (Kapital)

Sermaye büyüdükçe, iç çelişkileri de o derece açıda çıkar, ancak kapitalizmin temel çelişkisi, birikim krizleriyle aynı şey değildir. Sermayenin büyümesinin birlikte getirdiği, yani birikimin yarattığı krizleri, kapitalizmin temel çelişkisiyle aynı şey sayma yanlışlığı en çok tekrarlanmıştır. Bu konudaki kafa karışıklığı, kapitalist üretimin yasalarının yeterince kavranamamasının sonucudur. Marx'ın bu konuda yaptığı belirlemeler tekrar tekrar okunmalı.

"Toplumun üretici gelişimi ile o zamana dek varolan üretim ilişkileri ara-

sındaki uyumsuzluk, kendini keskin çelişkiler, krizler, çarpışmalar içinde ifade eder."

Marx'ın söylediği çok açıktır: Kapitalizmin temel çelişkisi (uyumsuzlukları) kendini keskin çelişkiler, krizler ve iç kramplar biçiminde açıda vurur. Sermayenin büyümesine (birikimine) bağlı olarak kapitalizmin krizleri de derinleşir. Ekonomik krizler, kapitalist üretimin tepe noktasıdır; bu noktanın ötesinde sosyalizm tüm ağırlığıyla kendini hissettirir. Yani kapitalizmin ekonomik krizleri yeni bir topluma, daha yüksek bir ekonomik biçime geçilmesi için herkese yapılmış ciddi bir uyarıdır.

Kapitalizmin temel çelişkisi Marx'ın ifadeleriyle "Toplumun üretici gelişimi ile o zamana dek varolan üretim ilişkileri arasındaki uyumsuzluk", emek-sermaye çelişkisi olarak belirtilen kapitalizmin temel çelişkisi çeşitli biçimlerde ve farklı yönleriyle ortaya konur. Özü şudur, o güne dek kendi denetimi altında toplumsal üretici güçleri geliptiren burjuva üretim ilişkileri, gelişmenin belli bir aşamasında, gelişmenin kaldırıcı olmaktan çıkıp, engeli olmaya başlar. Bu durumda aralarında bir bağdaşmazlık baş gösterir. Bu uyumsuzluk kendini çeşitli yollarla çatışmalarla ortaya koyar. Bu çelişki, çatışma, uyumsuzluk üretimin toplumsal niteliği ile el koymanın özel biçimi arasındadır. Uyumsuzluk, kapitalist üretim geliptikçe boyutlanır. Üretimin toplumsal karakteri sanayinin gelişimi, bilimin ve doğa kuvvetlerinin üretime uygulanması (üretici güç olması) ile birlikte daha bir gelişme ve belirginleşme gösterir. Üretim, özel kapitalist üretim olmaktan çıkar, toplumsal olarak yapılabılır üretim haline gelir. Toplumsal üretim o noktaya çıkmıştır ki, tek tek ülkelerin sınırlarında kalmayıp, dünya çapında gerçekleşmektedir. Üretimin dünya düzeyindeki toplumsal karakterinden söz edilebilir. Fakat, mülkiyet biçimi yani toplumsal üretimin sonuçlarına el koyma eski biçimde kalır. Toplumsal üretici güçler, bireysel, özel denetimle bağdaşmaz, başkaldırır. Toplumsal üretici güçlerle, burjuva üretim ilişkileri arasındaki bu uyumsuzluk, emedin üretken güçleri geliptikçe daha bir keskinleşip, şiddetleniyor.

"... Bir yandan modern sanayi ve bilim ile öbür yandan modern sefalet ve

dağylma arasındaki bu uzlaşmaz karşıtılık; üretici güçlerle çağymızın toplumsal ilişkileri arasındaki bu uzlaşmaz karşıtılık elle tutulur; ezici ve inkar edilemez bir olgudur” (Marx)

Toplumsal üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki bu uzlaşmaz karşıtılık üretim komünist tarzda yeniden düzenlenmedikçe, derinleşerek devam eder. Üretimin toplumsal niteliği, çelişkinin çözümünü de kendi içine taşır: Üretim araçlarının toplumun ortaklaşa denetimine alınması.

Kapitalist zeminler nedeniyle üretici güçler, üretim ilişkileri çatışması, gelişmeye bağlı olarak daha biddetli ve yıkıcı hal alır. Kapitalizmin her krizi ve iççilerin yaşamını iyileştirme yönündeki her eylemi, kapitalizmin ağılması gerektiğine dair güçlü bir işarettir. Ekonomik krizler büyük bir toplumsal üretken gücü havaya uçurur, maddi zenginliğin diğer kaynağı olan doğay tahrir eder. Uzlaşmaz toplumun varlığına bağlı olarak bu krizler, bu toplumun nitel bir dönüþüne uğratılmasının zorunluluğunu da anlatır. Aynı zamanda işçi sınıfının istekleri, özelemleri, gereksinimleri doğrultusunda giriştiği grevler, direnişler, ayaklanmalar kapitalizmin ağılması gerektiğinin kuvvetli işaret mermileridir. Emekçilerin isteklerine baktığımız zaman, bu isteklerde sosyalizme geçme eğilimini görürüz.

“Herkes parasız ve genel sağlık hizmeti”, “Herkes parasız eğitim hakkı”, “Ücretlerin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi” vb. Yalnızca bu istemler bile kapitalizmin ağılması gerektiğini ortaya koyuyor. Emekçi kitleler bu istekleri ileri sürdükten sonra, onları gerçekleştirmeye giriştiler. 20. yüzyıl boydan boya dolduran kitle eylemleri, kapitalizmin yıkılması için ısrarlı ve kararlılığı belirtir. Dünyanın altıda birinde kapitalizm yıkılarak sosyalizme geçilmiştir. Çok açıktır ki, yirminci yüzyılın tarihi, uzlaşmaz sınıfların aralarında geçen biddetli sınıf mücadelesiyle geçmiştir. Bir önceki yüzyıl içinde görülen sınıf çatışmalarına bakıldığında, yirminci yüzyıl sınıf savaşılarının kıyaslanmayacak kadar yükseldiği ve derinleştiği bir yüzyıl olduğu çok rahatlıkla söylenebilir. Sınıf savaşlarının zaman içinde varolan toplumsal sistemi daha derinden sarsması ve ötesine gitmesi, burjuva toplumun geliş-

miyle, onun yapısındaki uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtılıklarının derinleşmesi, olgunlaşması ve keskinleşmesiyle açıklanabilir.

Proletaryanın toplumsal devrimlerinin çoğunlukla ve yoğun olarak 20. yüzyılda gündeme oturması bir rastlantılar zinciri değildir. Devrimlere yol açan çelişkilerin bu dönemde, belli ekonomik ve tarihsel gelişmelere bağlı olarak keskinleşmesinden ileri geldi. Bu ekonomik gelişme, kapitalizmin emperyalizm (tekelci kapitalizm) aşmasına girmesidir. Tekelci-kapitalizm bir politik tercih değil, kapitalizmin ekonomik gelişiminin zorunlu bir sonucuydu. Rekabet belli bir aşamada tekele yol açmak zorundaydı. Tekelci kapitalizm, kapitalist üretimde bir gelişmeye, ekonomik ve toplumsal olarak yeni bir düzene geçiş olduğu için, kapitalizmin tüm çelişkilerini ve hareket yasalarını daha bir öne çıkardı ve biddetlendirdi. Emperyalizm kısa sürede bir dünya egemenliği haline geldiği için, etkisini de her yerde hissettirdi: Gittiği her yerde çelişkileri derinleştirdi toplumsal güçleri harekete geçirdi. Dünyayı devrimler alanına çevirdi.

Tekelci kapitalizm, aynı zamanda üretimde toplumsallaşmanın derinleşmesi demektir. Uluslararası birleşmelerle devasa bir güç durumuna ulaşan tekeller, üretim araçlarını ve buna bağlı olarak emeği merkezileştirip toplulaştırdılar. Tekelci kapitalizm olduğu yerde saymadı; yeni ekonomik eğilimlerle büyümeye ve etkisini artırmaya devam etti. Tekelci devlet kapitalizmi, tekeliğin yeni eğilimidir. Tekelci devlet kapitalizminde üretimin toplumsallığı en ileri düzeye vardı. Buradaki toplumsallık, kapitalistlerin denetiminde, kapitalistlerin yararına bir toplumsallık, emeğe yabancılaşmış bir toplumsallıktır. Ancak çözümün tüm araçlarını da kendi içinde taşır. Üretimin toplumsallığı ile mülkiyetin özel biçimi arasındaki uzlaşmaz çelişki elle tutulur haldedir. Burada özel kapitalist üretim ortadan kalktığı halde, toplumsal üretim özel mülkiyete bağımlıdır; onun sınırlayıcı denetimi altındadır. Toplumsal üretici güçler, kapitalizmin zincirlerinden kurtulup serbest kalmak için tüm biddetle burjuva üretim ilişkilerine bap kaldırılar.

Dünya devrimini olgunlaştıran te-

kelci kapitalizmdir, onun gelişimidir. Biddiden 21. yüzyıl toplumsal ayaklanmalar ve toplumsal devrimler yüzyıla çeviren de aynı temeldir; kapitalist temeldeki çöküş dinamiklerinin, burjuva sistemi sızramalı çöküş sokmasıdır. Bu yüzyıl, bu gelişmelere bağlı olarak, insanlığın geleceğine yön verecek olan iki sınıf, proletarya ile burjuvazi arasında tayin edici ve bu nedenle de biddetli çatışmalara sahne olacaktır. Bu savaşın burjuvazi için umutsuz ama zorunlu bir savaşındır. Burjuvazi tarihsel olarak kaybetmiş bir sınıftır, sınıf savaşımını kazanamaz. Sınıf savaşımını proletaryayı kaçırmaz olarak egemen sınıf durumuna götürecektir. Proletaryanın egemenliği biddide dek tek tek ülkelerde gerçekleşti. Bu yüzyıl ise proletaryanın egemenliği her yerde sağlanacaktır. Burjuvazinin dünya egemenliği yıkılacak, proletaryanın dünya egemenliği gerçekleşecektir. Proletarya, egemenliğine (proletarya diktatörlüğüne) dayanarak sınıfları kaldıracak; sınıfların kalkmasıyla birlikte bir sınıfın egemenliği de gereksiz hale gelecektir.

Sanayinin gelişimi, bilimin yüksek teknik uygulamaları, doğal güçlerin etkin üretici güç olarak kullanılması ile üretken güçler öylesine gelişti ki, emek süresi ve emek niceliği zenginlik üretiminde ikinci plana düştü. Değer üretimi ve zenginlik, emeğin gelişmiş üretken güçlerini harekete geçirme sırasında yapıldığı bir işlev haline geldi. Doğrudan emek kullanımını, değer ve zenginliğin oluşmasında tayin edici olmaktan çıktığı halde, yani her tür zenginlik üretimi, toplumsallaşmış insanlığın gelişiminin ürünü olduğu halde, emek süresi değerin ön koşulu olmaya devam ediyor. Toplumsallaşmış insanlığın gelişimi o düzeye ulaştı ki, Marx'ın söylediği gibi;

“Bu yüzden değişim değeri, kullanım değerinin ölçüsü olmaktan çıkmaldır”

Bunun ön koşulu meta üretimini, üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldırmaktır. Toplumsallaşmış insanlık, kapitalizmin prangalarından kurtulmak için tarihin en köklü devrimine girişmiş bulunuyor.

C.DAĞLI

YIKICI FİLLER İSYANCI ÇİMENLER

Eskilerin bir sözü vardı: “Zenginin malı züdürdün çenesini yorar” diye. Günümüz züdürtleri, yani mülksüz sınıflar, yalnızca çenelerini yormuyorlar. Zaten birkaç sermaye grubunun elinde biriken servet, beton gibi bin tane çeneye felç indirecek kadar çok. Son birkaç yılda bu servet birikimi öylesine bir hız kazandı ki, mülksüzler artık çeneleriyle değil, boş midelerden yükselen öfkeli gurultularla konuşuyorlar.

Türkiye'nin en büyük sermaye grubu Koç Holding, 2006 yılı için hedeflerini açıkladı. Yılsonunda toplam hâsılatlarının 36 milyar doları aşacağı söylendi. Bir önceki yıla göre artış neredeyse %100. Buna karşılık, holding bünyesinde istihdam edilenlerin sayısında öngörülen artış, sadece %14. Yeni alınacak 11 bin kişi, 80 bin kişinin ulaştığı hâsılatı Koç'a kazandıracak. Tek başına Tüpraş, 3 bin çalışanıyla, 10 milyar dolar hâsılatıyla, Koç'u ihya edecek.

Koç'un yalnızca bir yılda, tekelcilikte nereden nereye sıçradığını görmek için, Türkiye'nin toplam hâsılası içindeki oranına bakmak yararlı olur. Bu oran 2005 için %6 civarında. 2006 yılı sonunda ise %11'e çıkacak. Koç'un, Yapı Kredi, Tansaş ve Tüpraş'ın satın almasıyla gerçekleştirildiği bu sıçrama, rekabet halindeki diğer tekelci güçleri de benzer bir saldırgan yol izlemeye itiyor. Nitekim Sabancı, büyük satın almalar ve birleşmeler yoluyla, büyümeye devam edeceğini açıkladı. OYAK Grubu da, Erdemir'i hazmetmeye çalışırken bankacılık alanında birleşme çalışmalarını yapıyor. Tekelci rekabet, Rahmi Koç'un deyimiyle, “ikinci olana şans tanımaz”. Bu nedenle, diğer sermaye

gruplarının da, akıl almaz ayak oyunları, şantaj, tehdit ve spekülasyonlarla, servetlerini aynı derecede artırmak için çabalarını artıracasına hiç kuşku yok. 2006 yılı için, Türkiye ekonomisinin % 5-6 gibi bir büyüme gerçekleştireceği tahminlerine bakılırsa, tekellerin bu saldırgan “satın alma-birleşme” hareketlerinin, ekonomi içindeki değişikliklerini bir anda 2 katına çıkaracakları söylenebilir. Böyle bir sıçrama, bir piyasa analizcisinin sözleriyle; “Bütün tablolar yerinden oynatan” bir dönemin başlangıcı oluyor.

Yerinden Oynayan Temel Tablar

Kapitalist üretim tarzı, kendi sınırlı olduğu ve çelişkilerinden beslenir. Eğer bu sınırlılık olmasaydı, krizler ve yıkıcı rekabet olmasaydı, kapitalizm hızla kendi sonunu getirirdi. Oysa krizler ve rekabet, olan sermaye fazlasını, aşırı üretimi buharlaştırarak, kapitalist üretime hayat öpücüğü verir. Yüksek alanı üzerine yeni ve daha güçlü sermaye filizleri büyür, çığınca rekabet, üretimin teknik temelini sürekli ilerletmesini zorunlu kılar. Bütün bu krizlerin ve rekabetin arkasında, sürekli düşen kar oranı vardır.

Ancak, düşen kar oranlarının, kar kitlesinin çoğaltılması ile telafi edildiği tekelci kapitalizmde, Marx'ın sözleriyle, “üretimin yaşam alevi bütünüyle sönmüş gider.” Serbest rekabete dayalı devrevi bunalımların yerini, tekelci rekabetin sürekli durgunluğa dayalı krizi alır. Tekeller gücünü artırdıkça, yeni sermaye filizleri yeperecek ortam bulamaz.

Türkiye'de son 35 yıldır işbirlikçi tekelciliğin ekonomik ve siyasi hegemonyası hüküm sürüyor. Bu egemenlik 35

yılda çeşitli evrelerden geçti. 70'li yıllarda, emperyalist sermaye ve bağımlı işbirlikçi tekellerin esas kar kaynağı, iç pazara dönük imalat sanayi oldu. 80'li ve 90'lı yıllarda ise, bu tekellerin esas karları, devletin iç borç gereksinimleri karşılığında aldıkları faizler oldu. Holdingler, gelirlerinin %70'ini, iç-borçlanma tahvillerinden karşıladılar.

Bu yıllarda, tekelciliğin boş bıraktığı alanlarda, yeni yeni sermaye grupları sürgün verdi. Konya, Denizli, Antep gibi bölgelerde, “Yeşil Sermaye” ya da “Anadolu Kaplanları” adıyla verilen anonim ortaklıklar, yüksek enflasyon düzeyinin canlı tuttuğu iç pazarda yodun birikim elde ettiler. İşbirlikçi tekelciliğin hemen yanında biten bu yeni sermaye filizleri, bazen siyasi şantajlarla, çoğu kez de krizler esnasında budandı. Sonunda, bu “bağımsız” sermaye grupları, işbirlikçi tekellerin taeronu ya da borçlusu durumuna geldiler.

2001 yılında, artık sürdürülemez duruma gelen iç-borç faizlerine dayalı sermaye birikiminin yerini, ucuz dış kaynaklardan beslenen bir üretim ve satın alma-birleşmelerle genişleyen yeni birikim aldı. Ucuz dış kaynaklara bağlanan üretim sonucu, GSMH'nin %60 oranına ulaşan bir dış ticaret ortaya çıktı. Dış kaynak bulmak için gerekli finansal araçlara sahip olamayanlar, giderek eridiler, cepten yemeye başladılar. Bu yeni birikim, işbirlikçi tekeller dışında kalanların önce büyüme olanaklarını elinden aldı, şimdi yeni filizler vermenin tüm olanakları ortadan kalkıyor. Bu ortamda, işbirlikçi tekellerin ekonomik faaliyet alanlarını bir iki yıl içinde iki üç katına çıkarmalarına başlamak gerek.

Daha Kıyılan Daha Yıkıcı...

İşbirlikçi tekellerin ekonomi üzerindeki bu büyük baskısı hangi gelişmelere yol açıyor?

Birincisi, söz konusu tekellerin emperyalist merkezlere bağımlı bir karakter taşıması, ekonomiyi dünya krizine ve para hareketlerine karşı daha fazla duyarlı hale getiriyor. Koç, Sabancı, Oyak gibi en büyük tekeller, şu üç alanda yaşadıkları karlarla ayakta: otomotiv, finans (bankacılık) ve enerji. Buna bir de perakendecilik sektörünü eklemek gerek. Bu

dört sektörün ortak özelliği, dış kredi ve ucuz ithal mallarına tam anlamıyla bağımlı olmalarıdır.

Ucuz döviz ve aşırı değerli YTL politikasında ısrar eden hükümetin “sıkı para” rejimi, esas olarak bu en büyük tekelin kasalarını dolduruyor. Ekonominin üzerinde ağırlık koyan işbirlikçi tekelin kar üretim süreçleri, toplumun tüm üretim alanlarını kendini izlemeye zorluyor. Ucuz döviz ve yodun ithalat, dış finansmana dayanmak, hakim kar üretim süreci oluyor. Oysa ekonominin çödü alanı, hiç bir zaman böyle bir modele uyum sağlayamaz. Tarım ve turizm, bu tür sektörlerin başında gelir. Emek-gücünün önemli bir bölümüne gelir sağlayan bu sektörler, adeta gözden çıkarılmış durumda.

Tekellerin güçlenmesinin ikinci etkisi; belli üretim alanlarında yodunlaşmış olan bu sermayeler aynı üretim alanlarındaki dünyanın arz-talep dengesizliklerine daha açık hale gelmeleridir. Emperyalist ülkelerdeki tekeli sermaye ile bağımlı ülkelerin işbirlikçi tekelini arasındaki en önemli fark, böyle açıklanabilir. Emperyalist ülkelerde finans-kapital, tekeli gücünü üretimin çok çeşitli alanlarında yaygınlaştırmıştır. ABD’de Rockefeller, Almanya’da Deutsche Bank, İngiltere’de Rothschild, Fransa’da Suez, Japonya’da Toyota, yüzlerce farklı üretim alanlarına bankalar aracılığıyla hakim olurlar. Petrol’den beyaz elyaza, elektronikten maddencilik dek uzanan dünya çapındaki bu yatay tekelleşme, şu ya da bu alanda ortaya çıkan dengesizliklere karşı emperyalist tekelini daha dayanıklı hale getirir. Oysa bağımlı ülkelerin işbirlikçi sermayeleri belli başlı alanlarda yodunlaşırlar ve bir kaç ürün üzerinden dünya pazarına bağımlı olurlar. Koç, Sabancı, Oyak örneğinde görüldüğü gibi, bir elin parmaklarını geçmeyen alanda yodunlaşan sermaye nedeniyle, bu alanlarda çıkan her dengesizlik, tüm ekonomiye alt üst edecek depremleri tetikleyecek güce ulaşır.

Üçüncü etki, kapitalizme özgü “kaynakların paylaşım rekabeti”nde, tekelin belirleyici konumlarının güçlenmeleridir. Hiç bir ülkede kredi sonsuz değildir, ticaret kapasitesi de. Hepsi farklı etkenlerin sınırlayıcı koşullarına tabidir. İşbirlikçi tekelin, ellerinde tuttukları payı arttırdıkça, kredi ve ticaret alanında ken-

di oyunlarını daha rahat oynuyorlar; diğer sermaye gruplarına kredi ve ticaret olanakları giderek kapanıyor. Bu durum, işbirlikçi tekelleşmenin yodunlaşmış üretim alanları dışında kalan tüm üretim alanlarını boğuyor. İşbirlikçi tekelinle aynı üretim alanında, yani onlarla rekabet içinde olmayanlar da, bu tekeli gücünü kapattığı gözeneklerin içine hapsolarak, nefes alamaz duruma geliyorlar. İşbirlikçi tekelin, dolaylı ve dolaysız bir yıkım gücü haline gelmiş oluyor.

İşsizlerin Korkutan Gücü

Tekellerin yeni sermaye birikimi, satışın alma ve birleşmeler yoluyla ilerliyor. Bu, sermayenin yodunlaşmasını ve gerçek birikimi değil, hali hazırda elde olan birikimin merkezileşmesidir. Merkezileşmeye dönük bir sermaye hareketi, yeni iş olanakları yaratan değil, tersine var olan iş olanaklarını da yok eden bir hareket biçimidir. Koç’un 2000 yılında kasasına akacak ek 18 milyar dolarlık hâşşla, bu hâşşaya denk gelen üretimi gerçekleştiren yüzbinlerce emekçinin üretim dışına sürülmesini getiriyor. Tekellerin giderek daha büyük boyutlarda kurdukları “hipermarketler”, belki en çok yüz işçiyi çalıştıran, açıldıkları bölgenin binlerce küçük ticaret erbabının canına ot tıkıyor. Sermayenin merkezileşme hareketi, sadece proletaryayı değil, küçük üretici ve küçük ticaret erbabını da olağanüstü sayılabilecek kadar kısa süre içinde işsizler tribü-

nüne fırlatıyor.

Gelişmeler, işsizleri, işini kaybetme tehdidi altındaki işçiyi ve hızla mülksüzler safına fırlatılmış küçük mülk sahipleri aynı öfke potansiyelinde birleştiriyor. Meksika’dan Güney Asya’ya, oradan Arjantin’e dek, aynı sınıfların, sokakları “açlık isyanları” ile doldurduğuna defalarca tanık olduk. Özellikle işsizlerin öfkeleri, çalışmaya başlarına sahip işçilerin tutucu yönlerini ve küçük mülk sahiplerinin uzlaşmacılığına eritebilecek denli yakıcı oluyor.

Son bir yılda behirlere, kırlardan bir milyon yeni işgücü akın etti. Bu rakam, bir yerlerde (genellikle inşaat gibi geçici işlerde) çalışmaya başları bulanları ifade ediyor. Kentlere gelip de, işsizler ordusuna katılanları değil. Yukarıda saydığımız tekeli hakimiyetin hızlandığı gelişmeler nedeniyle, işsizler ordusu olağanüstü hızla büyüyor. Bir burjuva yazarın sözüyle; “işsizlik politikanın başını yiyor”

Bu topraklarda süregiden iç-savaş, çok güçlü, çok öfkeli, kaybedecek hiç bir şeyi olmayan, taze tugaylar kazanıyor. 21. yüzyılın toplumsal alt üst oluğlarında işsizlerin etkinliğini bilen burjuva çevreleri daha şimdiden “patlama”ya dikkat çekiyorlar.

Evet, filler giderek büyüyor, büyük-ükleri oranında, tepişirken ezdikleri çimenler çödüyor. Ama çimenler isyan tohumlarını besliyor.

KATLİAMIN 30. YILINDA YİNE TAKSİM MEYDANI'NDA

1977 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nı dolduran 500 bin işçi ve emekçi burjuvazinin devrim kabusunun ete kemiğe bürünmüş haliydi. 12 Mart darbesinin üzerinden 6 yıl gibi kısa denilebilecek bir zaman geçmesine rağmen, yüzbinlerce işçi ve emekçinin 1 Mayıs'ta, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde burjuvaziye böyle açkıktan meydan okuması, onların kendilerini güvende hissettikleri hatolarının ardında tir tir titretmeye yetmişti. Zaten burjuvazi bir devrimin gündün güne güçlendiğini, işçi sınıfı ve emekçi halkın hızla düzen partilerinden koparak devrimcileştiğini, devrimci örgütlerin güç kazandığını biliyordu. Devrimin nesnel koşulları olgunlaşmıştı ve her ne kadar devrime önderlik edecek öznel güç henüz yeterince güçlü değilse de, bunun da bir seç-ramayla hızla sağlanacağına görülmesi burjuvaziyi ürkütüyordu. Ekonomik krize eğlik eden ve onun tarafından beslenen bir siyasi kriz giderek derinleşiyordu. Yaşanan bir "doruk bunalımı"ndan başka birşey değildi. İşçi sınıfı ve emekçilerde bir devrim olacağına dair güçlü bir beklenti ve inanç vardı. Burjuvazi de kendi cephesinden gelişmelerin bu sonuca varacağına şüphalsal sezgileriyle görüyor ve karşı-devrimci önlemler alıyordu.

77 1 Mayıs'ı yaklaşırken burjuvazinin bu 1 Mayıs'ta kan akacağı, devrimci örgütler arasında çatışma çıkacağı yönlü yapıldığı propaganda ve kışkırtmalar ortalığı kaplamıştı. Eli kanlı burjuvazi sözde "kan kokusu" almıştı. Oysa bu kanlı senaryoyu hazırlayan sırça köpekleri ardında kendileriydi. Devrim korkusu onları o hale getirmişti ki, ancak böyle kanlı bir tezgahla işin içinden çıkabileceklerini düşünmüştü. (Nazilerin Reichstag yangını ve başka provokasyonlar onlara işık tutuyordu. Tıpkı ABD'nin 11 Eylül gibi kanlı bir tezgahı hazırlarken bu deneyimlerin hepsinden yararlanması gibi)

Ve "dumanlı hava"da ortaya çıkan "kurtlar", Marmara Etap'ın tepesinden işçi sınıfı ve emekçilerin üzerine ateş açarak izdiham yaratmış ve 34 işçiyi katletmişlerdi. Taksim Meydanı işçi ve emekçilerin kanıyla kızılalmıştı. Artık Taksim Meydanı, 1 Mayıs Meydanı, Kızıl Meydan olarak anılmaya başlanmıştı. Burjuvazi devrim korkusundan kurtulmak için bu kanlı tezgahla da yetinmedi elbette.

Taksim Meydanı'nı işçi sınıfı ve emekçilere yasakladı. Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs gösterilerine bir daha izin verilmeyeceğini duyurdu. Buna rağmen 1 Mayıs 1978'de yüzbinlerce insan yine Kızıl Meydan'a aktı. Bu durum şık yönetime ve ardından gelen 12 Eylül Askeri Faşist Darbesini kadar devam etti. Burjuvazi bu tarihten sonra 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasına izin vermedi.

Burjuva sendikacıların burjuvaziye uşaklık ederek tüm engelleme çalışmalarına rağmen Taksim'in 1 Mayıs Meydanı olarak anılmasından vazgeçilmedi. İşçi sınıfı ve emekçiler fiilen orada olamadılar ama her 1 Mayıs'ta yürekleri o alanda attı. 80'lerin sonuna kadar bu böyle devam etti ama Türkiye ve K. Kürdistan'da devrim üzerindeki ölü toprağın atması, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin yeniden yükselişe geçmesiyle Taksim'e tekrar yöneldi. Ve birçok çatışma ve kayba rağmen her 1 Mayıs'ta Taksim yeniden hak ettiği konuma oturdu. Taki 92 1 Mayıs'ına kadar. O yıl devlet, ajan provokatör Doğu Perinçek'e Gaziosmanpaşa Meydanı'nda miting izni verdi. Karşı-devrimci sosyalist parti'nin burada düzenlediği yasal mitinge bütün oportünist ve reformist çevreler katıldı. Bu aynı zamanda Perinçek gibi bir ajan provokatörün ortalama sol tarafın-

dan içlerine sindirilmeye başlandığı bir dönem oldu.

Bu tarihsel hata ortalama solun sonraki çizgisini de belirledi. Ortalama sol bir daha bu "yasal miting" batağının dışına çıkmadı. Giderek 1 Mayıs'ı Abide-i Hürriyet kapanında kutlamak salonlarda kutlamak arasında bir fark kalmadı. Ve ortalama sol, o tarihten sonra bir daha yüzünü Taksim'e Kızıl Meydan'a çevirme cesareti gösteremedi.

Leninistler ise tarihsel önemde bir tavır göstererek reformizmden ayrıştıkları 1990'dan sonra da 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamayı sürdürdüler. 1 Mayıs'ın kapitalizme karşı bir savaş günü olduğunu bilen Leninistler tıpkı 1988 ve 1989 yıllarında olduğu gibi her zaman Taksim Meydanına, Kızıl Meydana yürüdüler. Ve bugün artık herkesin bildiği gibi 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanında Taksim Meydanı'nda kutlanması gerektiğini söyleyen ve söylemekle kalmayıp bunu pratik olarak gerçekleştiren sadece Leninistlerdir. Diğerleri artık her sene olduğu gibi bu nakaratı tekrar etmeye devam edeceklerdir: "Yine vuslat bir başka bahara kaldı"

Taksim'in devrim olduğunu, her 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olmanın bir onur olduğunu ve bundan asla vazgeçilemeyeceğini pratik tavrıyla gösteren proletaryanın devrimci sınıf partisi 2007 1 Mayıs'ına kadar olan bir yıl "1 Mayıs Yılı" ilan etti.

Leninist Parti, tüm işçi ve emekçileri, tüm devrimci ve sosyalistleri, önümüzdeki yıl 1 Mayıs Alanına Taksim Meydanı'na davet ediyor. Taksim Meydanı, Leninistler tarafından kazanılmıştır. Leninistler, Taksim Meydanı'nı, burjuva sendikaların peşine takılmayarak, işçi sınıfı ve emekçilere önderliğin gereği olan, onların önünde yürüyerek, onlara doğru hedefleri göstererek kazandılar. Herkesin Taksim'e sırtını dönüp gittiği bir zamanda bile Taksim'den vazgeçemediler. Taksim devrimdi çünkü ve iyi bir turnusoldü. Leninistler, devrimde ısrar ettiklerini dosta düpmana gösterdiler. O alanda proletaryanın kızıl bayrağını her sene tek başlarına dalgalandırmanın onurunu yapıyorlar.

Ve şimdi önümüzdeki yıl "1 Mayıs Yılı" ilan ederek tüm işçi ve emekçilerin 2007 1 Mayıs'ında Taksim'de olması için bir çalışmaya başlatıyoruz. Bir yıl boyunca tüm kaslarımızla, tüm enerjimizle, tüm bilincimizle buna odaklanacağız. Burjuvaziye karşı duyduğumuz sınıfısal kin ve öfkeyle tarih bilincimizle, asla unutmduğumuz ve unutturmayacağımız göstererek tüm işçi ve emekçileri o alana yığmak için canla başla çalışacağız. Tüm dünya üzerinde somut bir gerçekliğe dönüşen devrimin Türkiye ve Kürdistan'daki temsilcileri olarak, uluslararası proletarya ordusunun yaşadığımız topraklardaki bölüğü olarak, ter dökecek emek harcayacağız.

Ve inanıyoruz ki, katliamın 30. yılında devrimin kızıl meydanında proletaryanın kızıl bayrağı binlerce işçi ve emekçinin elinde dalgalanacak. Ve inanıyoruz ki, o gün geldiğinde bunun gerçekleştirilmesi için yıllarca mücadele eden savaşan leninistler olarak hepimizin içi büyük bir gurur ve sevinçle dolacak.

DEVRİM İÇİN YİLERİ

KATLİAMININ 30. YILINDA

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!

ÝNSANLIĐI BEKLEYEN BÜYÜK TEHLÝKE

Rosa Luxemburg, bir savaşın epi-
dindeki dünyaya, 20. yüzyılın
başında böyle sesleniyordu: “Ya
Sosyalizm, Ya Barbarlık!” Rosa, burjuvazi-
nin elindeki silahların insan toplumlarını
barbarlık dönemine geri döndüreceğini düşü-
nüyordu. Dünya ve insanlığa karşı yönelen
burjuva tehdit, zaman içinde olağanüstü bir
boyut kazandı. 60’lı yıllarda bir ABD’li ge-
neral Kruşev’e şu sözlerle büyükleniyor ve
alttan alta tehdit ediyordu. “Bizim elimizde
dünyayı dört kez yok etmeye yeter nükleer
bomba var.” Kruşev’in cevabı hala akıllar-
dadır: “Biz ilkinin kullandıktan sonra diğerle-
rine gerek kalmayacak” Oysa insanlığa yö-
nelik aşıl büyük burjuva tehdit, nükleer si-
lahların gölgesinde kalmıştı. Sanayi kapita-
lizminin doğayı tahrip eden gücü.

Nihayet Tuzla’da ortaya çıkarılan zehir-
li varillerle, Türkiye bu gerçeğin en adır yü-
züyle karşılaştı. Sadece Tuzla mı? Dilovası,

Çerkezköy, Çorlu, Gebze ve Yatağan gibi
yoğun sanayi tesislerinin bulunduğu bütün
bölgelerde, sanayi atışları ve dumanlar yü-
zünden zehirlenen toprak ve su, solunama-
yan hava, en başta buralarda yoğunlaşan
proleter sınıfın fiziki yok olupunu hazırlı-
yor. Ama dahası var. Bu türden çevre fel-
aketleri dünya ölçeğinde yaşanıyor ve dün-
yanın iklim dengesini, canlıların yaşaması-
na olanak tanımayacak şekilde bozulmaya
uğratıyor. Öyleyse proletarya, hem kendisi
için, hem de insanlığın tümünün karşısına
çıkın bu büyük tehdit için, devrimci dina-
miklerini harekete geçirmelidir.

Kapitalizmin Hazırladığı Felaketler Zinciri

Doğa ile insan arasındaki çelişkinin
ölümcül bir hal alması, kapitalizme özgül-
dür. Bu çelişkinin ölümcül olabilmesi ve
geleceği tümenden tehdit edebilmesi için,
dünya çapında yaşanması gerekiyor. Bu-
nu da ancak, gerçek bir dünya sistemi
haline gelen kapitalizm “başarabilir” di.
Kapitalizm, kendisiyle birlikte çevresel
tahribatı dünya çapına yaydı, iklim denge-
si ve çevre koşullarının bozulma olasılığını,
kapının hemen dişindeki bir gerçek haline
getirdi. Kapitalizm öncesi toplum biçimleri,
yerel düzeyde çevresel tahribata neden ola-
bilirlerdi. Yerel tahribat, genel dengeyi te-
hdit etmedi. Böyle bir tehdidin ortaya çıkabil-
mesi için, modern sanayi üzerinde yükselen
kapitalizmin dünya egemenliğini beklemek
gerekliyordu.

20. yüzyılın son çeyreğine dek, çevresel
felaketler yerel düzeyde kalmaya devam et-
ti. Sanayileşmiş ileri kapitalist ülkeler, en
başta emperyalist ülkelerin büyük kentleri
yoğun hava kirliliği, toprakların ve suların
zehirlenmesi vb. tehlikelerin alarm verdiği
alanlar oldu. “Çevreci” olarak bilinen hare-
ketlerin ilk kez bu kentlerde doğması ve
belli bir güce kavuşması tesadüf değil. Buna
rağmen, sorun henüz evrensel bir karakter
taşınıyordu. Bu nedenle, geçmiş dönemde

komünist hareket, emperyalist ülkelerin ře-
hirli nüfusunu tehdit eden bu sorunu, müca-
dele gündemine almakta acele etmedi. Geç-
mişte birçok komünist için “çevrecilik”, kü-
çük burjuvalara özgü bir naiflik olarak gö-
rüldü. Çevreci örgütlerin söylemlerinin içe-
riksizliği, böyle bir değerlendirmeyi hak e-
diyordu. Bu söylem çoğu zaman, modernlik
ve sanayileşme karşılığına varıyordu. Oysa
henüz ileri sanayileşmenin ve buna bağlı o-
lan çevre felaketlerinin uzağında olan birçok
ülkenin proletaryasının devrimden beklenti-
si; sanayi alanında hızlı bir atılımla, sosya-
lizmin maddi zeminini döpmekti. Ve prole-
ter devrimler, hep böyle geri düzeyde kapita-
list ülkelerde zafere ulaştı: Rusya, Çin,
Küba, Vietnam, Bulgaristan ve diğerleri...
Bu ülkelerin sosyalizm deneyimleri, sanayi-
leşme üzerine oturdu. Ucuz enerji üretiminde
nükleer santraller kuruldu. İleri düzeyde
makineleşmiş tarım, toprakların zayıflaması-
na ve aşıy sulama nedeniyle yer altı sularının
tuzlanması gibi, çevresel bozulmaların
yaşanmasına neden oldu. Buna rağmen sosya-
lizm, kendi hatalarından öğrenmeyi bildi.
Yaşanan deneyim, çevresel sorunlarla etkin
bir biçimde mücadele etmek için, belli bir
düzeyde sanayileşmenin gerekli olduğunu
kanıtladı. Sosyalizm, sanayileşme ile çevre
korunmasına yönelik, sürekli bir arayış için-
de olmasına rağmen, kapitalist dünyada iş-
ler, sürekli daha kötüye gitti.

Kapitalist sanayileşmenin dünya çapında
yayılmalarıyla birlikte, çevre sorunları,
tüm insanlığı ilgilendiren en ciddi sorunlar-
dan biri haline geldi. Emperyalist ülkelerde
yaşayan halklar, çevre korunmasına dair ya-
salar çıkartılması yönünde zorlayıcı oldular.
Bu gelişme üzerine emperyalist sermaye,
çevre felaketine en çok katkıyı olan sanayi-
leri, bağımlı ülkelere taşımaya bağladı. Her
biri emperyalist sermayeyi kendine çekmek
için kan-revan bir rekabete giren bağımlı ül-
keler, en başta çevreyi koruyan yasa ve kı-
sıtlamaları feda ettiler. Bağımlı ülke işbirlik-
çileri, çevre korumaya yönelik önlemlerin
maliyetlerini yükselttiği emperyalist serma-

yeye, yalnızca ucuz emek-gücü sunmadı; bunun yanında tepe tepe kullanılabilecek, talan edilecek su, toprak ve hava sundular. Arıtma tesisleri, atık depoları ve filtreler gibi "extra" maliyetlerden kurtulan emperyalist sermaye, çekirge sürüsü gibi bağımlı ül-ke topraklarına abandı. Sonuç; yerel düzeyde başlayan çevresel tahribatların, toplamda dünya iklim dengesini tehdit eden bir etkinli-ğe ulaştırıldı. Sera etkisi yapan gazlar, zehirlenen ve kuruyan yeraltı suları, kullanılmaz hale gelen yerüstü suları, dev ormanların hızla yok edilmesi ve insanlığın daha önce karşılamadığı ölümcül hastalıkların türemesi, hepsi kapitalist sanayileşmenin kaçınılmaz sonuçlarıydular.

Çevreciler, ortaya çıkan tabloya bakıp, "biz zamanında uyarmıştık" diyebilirler. Ancak, komünist hareketin bu sözü söylemeye daha çok hakları var. Komünist hareket, bugüne kadar, insanlığın ve doğanın en büyük düşmanı olan burjuva egemenliğe karşı mücadele verdiler. Çevre felaketlerini önlemenin tek yolunun, kapitalizmi ortadan kaldırmaktan geçtiği, bugün artık iyice açığa çıkmıştır. Doğal dengenin bozulması, ancak şimdi, insanlığın karşısına bir evrensel sorun olarak çıkmıştır ve insanlık, ancak önlerinde duran sorunları çözebilirler.

Çevreci gruplar ise, yağan tahribatı, kapitalizmin yırtıcı sükûdünü dikmek prensibiyle ele aldılar. Sistemi havaya uçurmaya değil, ona "muhalefet" etmeye soyundular. Sisteme yalnızca "muhafif" pozisyon- da olanların, zamanla sistemin bir parçası haline gelişini, Avrupalı "Yeşiller" in acınası tarihlerinden bir kez daha öğrenmiş olduk. Kapitalist sistem, kendi muhalifini kendine katma esnekliğine her zaman sahiptir.

Azrail'in Tırpanları

Emperyalist-kapitalist dünyanın, doğal dengesine korunmasına yönelik ne bir niyeti vardı, ne de yeteneği. Doğanın korunması, burjuvazinin doğasına aykırıdır. Çevresel bozulmanın önlenmesine dair, yaraya pansuman kabilinde bir anlaşma olan "Kyoto Protokolü", ABD tarafından imzalanmadığı için yürürlüğe konmuyor. Diğer ülkelerin tekeli sermayeleri, ABD'nin bu tavrını bahane ederek, protokolün gereklerini yerine getirmekten kaçınıyorlar. Esasında, sorunun çözümünü değil, buzluğa konmasını getiren Kyoto Protokolü, sera gazı etkisi yaratan atıkların karınca adımıyla kontrolünü içeriyor. Söz konusu atıkların bağında, petrol ve ürünlerine ait atıklar geliyor. ABD'nin Kyoto Protokolü'ne karşı çıkmasının ardında yatan neden, onun dünya egemenliğinin sacayaklarından birini petrolün oluşturmastır.

Petrol ticareti üzerindeki kontrol, bugün

ABD için o denli önemlidir ki, hiçbir ticari meta, petrolün yerini tutamaz. Petrol, oldukça sınırlı bir erişime sahip enerji kaynağıdır, dünyanın sanayi kaynaklarının bağında geliyor. Emperyalist kapitalizm öyle bir dünya ekonomisi yarattı ki, sınırlı erişime sahip bir hammadde ve enerji kaynağı olan petrol, bu ekonominin omurgasına oturdu. Dünya ekonomisinin petrole bağımlılığı, emperyalist egemenliğin en güçlü kontrol aracı durumuna geldi.

Böylesi önemli bir hammaddenin sınırlı erişime sahip olması, emperyalizmin eline güçlü bir kontrol aracı sunuyor. Eğer dünya kapitalist ekonomisinin kaçınılmaz sonucu olsaydı, kuşkusuz, emperyalist hegemonya, bu denli sağlam olamazdı. Elbette emperyalist egemenliği petrol yaratmadı, ama petrol, meta ve sermaye ihracına dayalı emperyalist egemenliği sağlamlaştırdı.

Petrol, tüm dünyaya dolar karşılığı satılıyor. Bu sayede dolar, dünya parası olma özelliğini koruyor. 20. yüzyılın ilk üç çeyreğinde ABD üstün teknolojiyle dünyaya meta ve sermaye ihrac eden en büyük güçtü. Bu güç, ABD dolarını dünya parası haline getirmişti. Oysa son 35 yılda ABD, bu üstün özelliklerini adım adım yitirdi; dünyaya mal ve sermaye ihrac eden değil, büyük ticari açıklar veren, sürekli borçlanan bir ülke haline geldi. Eğer petrol bağımlılığı olmasaydı, ABD, doları, bir dünya parası olarak korumayı başaramazdı. Bağımlı ülkelerin petrol faturaları, onları daima ABD'yle mali bağımlılık içine soktu.

Petrol ihrac eden ülkeler, en başta S.Arabistan, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri her yıl milyarlarca dolarlık petrol satışı gerçekleştiriyorlar. Bu muazzam paralar, sayıları 10'u geçmeyen uluslararası bankalarda toplanıyor. Bu bankaların kasalarına akan milyarlarca dolar sayesinde, emperyalist mali-oligarşinin elinde muazzam ölçülerde sermaye birikimi bulunuyor. Petro-dolarlar sayesinde, tüm dünyanın mali piyasalarını denetleyecek, üzerinde baskı kurabilecek tekeli gücü beslemiş oluyorlar. Petrol, işte bu yollardan, emperyalist ülkelerin, en başta ABD'nin hegemonya gücü yaratmasına katkı sağlıyor. Petrole bağılı çevre felaketlerini önlemekte ABD'nin neden bu kadar gönülsüz davranışları açıklıyor.

Doğayı kirleten sanayiler içinde demir-çelik sektörü ve otomotiv sanayi, özellikle anlaşmaya değer. Maden filizlerini eriten yüksek fırınlar, krom-nikel işleme tesisleri doğayı zehirleyen milyonlarca ton atık üretiyorlar. Demir-çelik endüstrisinin başta gelen alıcısı, otomotiv sektörüdür. Emperyalist te-

kellerin sıkı kontrolü altındaki otomobil üretimi, her yıl on milyonlarca arabayı trafide çıkartmak için, milyonlarca ton çelik, demir sac ve alüminyum kullanıyor. Kapitalizm, insanların ulaşım ihtiyaçlarını, otomobil ihtiyacı haline getirdi ve insanlık, kendi toplumsal ihtiyaçların çok ötesinde üretilen demir-çelik nedeniyle, doğanın çok daha hızlı kirlenmesini izlemek zorunda kalıyor.

Kent Ve Kırsal Buluşması

Doğanın dengesinin bozulmasına karşı mücadele, kent ve kırsal emekçilerini birbirine bağlayan köprülere yenisini eklemiş oluyor. Doğayı, toprağı, suyu daha yakından tanıyan kırsal emekçileri, kötüye gidişi tüm çıplaklığıyla görebiliyorlar. Bergama köylüleri, bilgece bir duyarlılıkla siyanürlü altın çıkartmanın sonuçlarını önceden görerek mücadeleye giriştiler. Bölgedeki işsizlik nedeniyle açılacak madeni, bir iş kapısı olarak görülen, zaman zaman Bergama köylülerinin bilgece mücadelesine köstek oldular. Kapitalizm, sıradan emekçileri bu hale getirdi; onlar, bugünü kazanmak adına gelecekte vazgeçebilir duruma geldiler; gelecekte dair herhangi bir felaket öngörüsü, bugünün felaketi olan işsizlik-açlık karşısında her zaman güçsüz kaldı. Burjuvalar, emekçilerin adeta içgüdüsel bir edimini haline gelen bu tutumlarına dayanarak, doğal felaketleri hazırladılar. Ancak, her felaket insanlara çok önemli dersler verdi.

İşte Sinop halkının tutumu... Pehir geçen on yılda can damarı fabrikalarını kaybetti, işsizlik dizboyu oldu. Ancak Sinop halkı, Çernobil faciasının açılarını dün gibi hatırlıyor. Nükleer santrale hayır derken, Sinop halkı bugününden vazgeçmeye hazır olduğunu gösteriyor. Doğal dengenin bozulmasıyla ortaya çıkan felaketler, burjuva toplum içindeki sıradan emekçinin geleneksel düşünme tarzını, tam tersine çeviriyor. İşte bu, çok önemli bir değişimin göstergesidir. Kapitalizmin sıradan emekçileri, artık bugünü değil, yarını kurtarmanın daha önemli olduğunu düşünmeye başlarsa, zihinsel bir devrimin yaşandığına işaret sayılmalıdır.

Proletarya, insanlığın ezici çodunluğunu oluşturan toplumların karşı karşıya bulduğunu bu ertelenemez sorunu, kızıl bayrağının altında çözüme ulaştırma potansiyeline sahip olan tek sınıftır. Ne küçük-burjuva çevreciliğinin "muhafif" tavrı, ne de burjuva iktidarın yıkılması sorunundan koparılmış bir ekolojik toplum çadırları, adım adım felakete-kıyamete sürüklenen dünyamızı kurtarmaya yeter. Proletarya, emperyalist-kapitalist dünyayı havaya uçurmazsa, bunun belini en başta kendisi, zehir soluyarak, asit içerek, çürüyerek ödeyecektir...r

GÜNÜN ACIL GÖREVİ: DEVRİMCİ CEPHE İTTİFAKI

Faşist devletin tepesi bir kez daha karmakarışık hale geldi. Faşist bir avukatın elini kolunu sallaya sallaya girdiği Danıştay'da toplantı halindeki Yüksek Hakimlere ateş açıp birini öldürmesi dördünü yaralaması devletin damından alevlerin yükselmesine yetti. Politik ve ekonomik kriz devletin damını tutuşturmuş durumda.

Burjuva cepheye her şeyin sütlüman olduğunu sananlar bir saldırı olayının bu kadar derin bir karışıklıkta yol açmasına bir anlam veremiyorlar. Oysa devrimci durum burjuva cepheyi uzun yıllardan beri krizden krize yuvarlayıp duruyordu. Payet karş devrim cephesinde çelişkileri derinleştiren bir devrimci durum olmasaydı bir değil yüz provakasyonun dahi bu sonuçlara yol açamayacağı açıktı. Burjuva cephenin birbirine girdiği bu son kriz için sadece bu söylenebilir: Çıban olgunlaşmıştı ve bu çıbanın patlaması için en ufak bir bahane yeterli olacaktı. Bir faşistin şıktığı kurbanlar bu bahaneyi oluşturdu. Ordu, Hükümet, Meclis, Yargı vb. hepsi birbirine girdi. Ordu, Hükümet ve Başbakanın "katil" ilan edildiği gösterilere tam destek verdiğini açıkladı. Hükümet, karıştırdıklarının bir komplo peşinde olduklarını, "katillerin amaçlarına ulaştıklarını" ilan etti vs.

Hükümeti Düşürme Operasyonu

Bir günde onbinlerce insanın sokağa döküldüğü gösterilerin başlıca hedefi neydi? Tek kelimeyle, hükümet, başbakan ve AKP idi. Ordunun tam destek verdiği gösteriler işte bu içerikteydi. Başka ne vardı gösterilerde? Faşist orduya, faşist generallere destek... Ve bu desteği verenler arasında adında hala "devrimci" şıfatı bulunan DİSK ile kendini hala devrim cephesinde sanan ya da öyle gösteren bir kişinin siyasetler vardı. Hükümet, faşist ordunun ve generallerin desteklendiği işte

bu gösterilere "katiller amaçlarına ulaştı" dedirtilmesini yaptı. Verilen mesaj çok açık: Hükümete göre katliam, hükümeti ve AKP'yi zayıflatıp orduya kitle desteği sağlamak için tertiplenmişti. Bu dedirtilme doğruysa -ki doğruluğundan şüphelenmek için bir neden yok- geriye söylenecek tek şey kalıyor: Demek ki, karşı devrimin farklı fraksiyonları arasındaki hesaplaşma artık mafyavari yapıyor. Katliam için emir verenler daha sonra maktülün cenazesinde saf tutuyorlar. Burjuva cephenin tarafları belli ki, birbirlerini, birbirlerinin niyet ve planlarını iyi biliyorlar.

Nedir bu planlar ve bu planlardaki amaç nedir? Bu soruya sonuçtan hareket ederek de yanıt vermek mümkün. Yapılmak istenen "cumhuriyet ve laikliğin tehlikede" olduğunu gösterdikten sonra bu tehlikeye karşı özellikle orta sınıfların faşist ordunun arkasında saf tutmalarını sağlamak. Cenaze töreni ile bu amaca bir ölçüde ulaşıldığını, halkın yoksul kesimlerinin değil ama kentlerin orta sınıflarının faşist generallerin bu tuzağına düştüğünü söylemek mümkün. "Laiklik" öteden beri faşist ordunun kitleleri aldatmak için kullandığı bir konu olagelmıştır. Gerçekte ise ne burjuvazi ne de devletin herhangi bir kurumu "laik"tir. Aksine, başta ordu, polis, yargı, MİT, adalet ve içişleri bakanlıkları gibi önemli mevziler olmak üzere faşist devletin tüm temel kurumları dincidir, temel ideolojik araçları dindir. Din Türkiye'de toplumsal yaşamın her alanına bizzat devlet eliyle sokulmuş ve hala da sokuluyor. Türkiye Cumhuriyeti devleti, kuruluşundan bu yana hep din devleti olarak varolmuştur. Gerçek durum böyle olmasına rağmen ordunun "türban-laiklik" konusunu kullanmasının nedeni anti-faşist kitleleri aldatmak; uygulayacağı faşist baskı ve teröre kitle desteği sağlamaktır. Bu oyun 12 Eylül darbesinde, 28ubat sürecinde tezgahlanmış ve kıs-

men başarı sağlanmıştır.

Pimdi aynı oyun bir kez daha tezgahlanıyor. 18 Mayıs'taki gösteriler ve sonrasında Genelkurmay'ın yaptığı açıklamalar ordunun amacının hükümeti istifaya zorlamak olduğunu ortaya koymuştur. Belli ki, tekeli sermaye sınıfı bu hükümetle artık daha fazla yol alamayacağını; devrim karşı iç savaş bu hükümetle yürütmeyeceğini kabul etmiş. Tekeli sermaye sınıfı ve emperyalistler -generallerin planlarının emperyalistlerden habersiz, onların onayını almadan uygulandığını düşünmek büyük saflıktır- devrimi kan ve ateş içinde boğacak, kendini hiç bir yasa ile sınırlamış bir hükümet arayışındalar. Bu, yeni bir arayış değil.

Bu arayışın yeni olmadığı ABD basını takip edilerek görülebilirdi. ABD'nin en etkili ve yönetime yakın basını aylardan beri AKP hükümeti aleyhine yayın yapıp duruyordu. Bu gerçek ortaya çıkıyor aylar oldu: ABD emperyalizmi AKP hükümetini gözden çıkarmıştı. Bunu AKP hükümeti de görmüş ve arayış düzeltmek için danışmanlarını ABD'ye göndermişti. Sonuç hüsrandı. Arayış düzeltmek için gideler kavgayla ayrılmışlardı. Ama burada her türlü yanlış anlamayı önlemek ve en önemli noktayı vurgulamak için bunun altını çizmek gerekiyor: ABD emperyalizminin AKP hükümetini gözden çıkarması bu hükümetin anti-emperyalizmle ilişkisinden kaynaklanıyor değil. Böyle bir şey yok. Aksine, bu hükümetin gelmiş geçmiş en işbirlikçi hükümetlerden biri olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Ama işbirlikçi olmanın emperyalizmin desteğini sürekli almaya yetmediğini biliyoruz. Emperyalizm, işbirlikçi de olsa kendi çıkar ve politikaları açısından artık yeterli görmediği hükümetleri gözden çıkarmada bir an dahi tereddüt etmez. Bunun dünyada sayısız örnekleri var.

ABD emperyalizminin AKP hükümetini gözden çıkardığını pek çok so-

mut kanıtı var. Bu yüzden sorunun bu yanıtı üzerinde durmanın fazla anlamı yok. Üzerinde durulması gereken konu bu gözden çıkarmanın nedenleridir. İşçi sınıfı ile diğer emekçi sınıfların aydınlatılması gereken yan da budur. Elbette böyle bir politika değişikliğinin tek bir nedeni olmaz ya da bunu tek bir nedene indirgemek doğru olmaz. Ama başlıca nedeni söylemek gerekirse bunu rahatlıkla ileri sürebiliriz: AKP hükümeti Türkiye ve K.Kürdistan devrimini önlemede yetersiz kaldı; bu devrimi önleyemeyeceği ortaya çıktı için gözden çıkarıldı. Faşist devlet ve ABD emperyalizmi iki ülkenin birleşik devrimini ezmek için uzun süredir yasal ve askeri önlemleri almanın çabası içindeler. Alınmaya çalışılan yasal önlemler biliniyor. TMY, bunlardan en çok bilineni ve öne çıkan. Askeri önlemler de bir ölçüde biliniyor. Kürdistan'a yapılan tarihin en kapsamlı askeri yığınası herkesin gözü önünde duruyor. Ancak ne ABD emperyalizmi ne de ordu bu önlemleri alırken iki ileri bir geri giden, tabanın baskısı kaygısıyla süreci yavaşlatan, halkın gözünde inandırıcılığını yitirmiş, dolayısıyla halkı boş vaatlerle oyalama yeteneğini yitirmiş bir hükümete tahammül edemezlerdi. Onlara, devrimi bastırmada hızlı hareket edebilen, kararlı davranabilen, kendini herhangi bir şekilde sınırlamamış; ama bu arada halkı asla yerine getirilmeyecek vaatlerle oyalayabilecek bir hükümet lazım. Genelkurmay, Demirdinli ayaklanması sonrasında "anayasal sorumluluğu olanlar tavır almalı" sözleriyle hükümeti devrime karşı kararlı davranma konusunda uyardı. Gerçi Diyarbakır ayaklanması sırasında bahşkan "kadın da olsa çocuk ta olsa hedef olacak" sözleriyle ayaklanmalara karşı ne kadar gaddar davranacaklarını beyan etmişti ama örneğin TMY'nin çıkarılması aylar aldı.

ABD emperyalizmi ve ordu için neden ve gerekçeler bunlarla sınırlı değil. ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki politikalarının hayata geçirmek için de Türkiye'de kararlı, hızlı hareket edebilen, halkın gözünde henüz yıpranmamış bir hükümete ihtiyaç duyuyor. Bu politikaların başında İran, Irak, Filistin ve Suriye geliyor. ABD emperyalizminin İran politikaları ve bu ülkeye ilişkin hazırlıkları biliniyor. ABD'nin İran politikalarını yapma geçirmede Türkiye'ye özel bir rol biçti

de biliniyor. Peki ABD'nin İran'a ilişkin Türkiye'den beklentilerini toplumsal desteği "islami" kitle olan bir partinin hükümeti karşılayabilir mi? AKP hükümeti bu konuda ne kadar istekli olsa da ABD'nin istediği hız ve kararlılıkta olmayacağı açıktır. Dahası, ABD'nin bütünden "islami terör ve periat tehlikesi" havası yaratarak İran karşı başlatılacak savaşta Türk ordusunun işini kolaylaştırmak istiyor. Ordu, ancak böyle bir hava yaratıldıktan sonra ABD'nin ileri karakolu olarak İran'a karşı savaşa girişebilir. ABD düşmanlığının bu kadar yaygın olduğu bir yerde ordunun gerekli toplumsal destek için uygun ortamı hazırlamadan savaşa girişebileceğini düşünmek doğru değildir.

Türkiye'nin ABD politikaları açışından önemini artıran bir başka etken Irak'ın durumudur. Bilindiği gibi Irak'ta ABD ve İngiliz emperyalizminden sonra en önemli askeri güç İtalya'ya ait. Oysa, kısa süre önce yapılan İtalya seçimlerini kazanan yeni hükümet askerlerini en kısa sürede Irak'tan çekeceğini açıkladı. Bu gelişme sonucu Irak'ta zaten bataktaki olan ABD'nin işinin daha da zorlaşacağını, İtalya'dan doğacak boşluğu dolduracak yeni güçlere ihtiyaç duyacağını görmek için çok şey bilmek gerekmiyor. Ve bütün bunlar devrim tehlikesi bertaraf edilmiş; hükümeti güçlü ve kararlı, emperyalist politikaların gerektirdiği hızda hareket edebilen bir Türkiye'yi gerektiriyor.

Devrimin

İktidar Odağı İhtiyacı

ABD emperyalizmi ve faşist ordu, devletin tepesini yangın yerine çeviren hükümeti değiştirme planını işte bu temel nedenlerle devreye soktur. Onların istediği "sütliman" bir ülke. Ama gerçek yaşamda hergün güçlenen bir birleşik devrim; emekçi sınıflarda ve Kürt halkında yükselen bir ayaklanmacı ruh hali, burjuva egemenliği krizden krize yuvarlayıp duran, devrime güç katan bir ekonomik-politik kriz var. Bu kriz aynı zamanda faşist devletin damındaki yangının ana nedenidir de..

Faşist devletin damında yangın her tarafı sararken proletaryanın, diğer emekçi sınıfların ve Kürt halkının bağımsız sınıf politikaları ne olmalıdır? Bütün bu toz duman içinde proletaryayı asıl ilgilendiren soru bu olmalıdır. Devrimci güçlerin

bu konuda net ve açık politikalara sahip olmaları gerekiyor. Birleşik devrimin baskısıyla birbirine giren karşı devrim cephesinin taraflarından herhangi birini desteklemek proletaryanın ve devrimci güçlerin işi olamaz. Karşı devrim cephesinin bir tarafı "laiklik-periat tehlikesi" ikilemiyle kitlelerin desteğini arkasına almaya çalışırken bir başka cenahı "demokrasi-anti militarizm" demagojisiyle kitleleri kendi saflarına çekmeye çalışıyor. Devrimci proletarya ve devrimin diğer toplumsal güçleri bunlardan hangisini desteklerse desteklesin sonuçta kendi sınıf çıkarlarına ihanet etmiş olacaktır. Bu oyuna gelmeye hazır politik güçler yok değil.

Bu tehlikeli tuzda düşmemek ve orta sınıfları kendi peşinden sürüklemek için devrimci proletarya kendi bağımsız sınıf çıkarlarını temel alan bir politika izlemelidir. Proletaryanın bağımsız sınıf çıkarları bu devrimci krizden burjuva egemenliği yıkarak halkın devrimci iktidarını kurmak için yararlanmayı gerektiriyor. Bunun koşulları fazlasıyla mevcuttur. Kürt halkının ayaklanmacı ruh hali sınıra yığılan üç yüzbinlik askeri güce rağmen kıyılabilir değil. Türkiye'de emekçi sınıflar zenginliğe, zenginliğin her türlü belirtisine saldıracak bir ruh hali taşıdıkları defalarca ortaya koydular. Ekonomik-politik kriz devletin zirvesini sarsmış durumda. Kıscacası bir devrim için gerekli tüm nesnel koşullar hazır. Bütün bu tabloda eksik olan tek şey devrimci güçlerin emekçi sınıflar için çıkış yolu anlamına gelecek bir iktidar odağı yaratmalarıdır. Proletaryaya, diğer emekçi sınıflara ve Kürt halkına uğruna savaşacakları bir iktidar odağı göstermek; bu odağı yaratmak devrimci güçlerin ertelenemez görevi haline gelmiştir.

Bu odak yaratılabilir mi? Bu soruya tereddütsüz "evet yaratılabilir" yanıtını veriyoruz. Yeter ki devrimci güçler devrimi örgütlemeyi, iktidarı almayı göze alabilsinler. Yeter ki zaferi kazanmayı göze alsınlar. İktidarı devrimci yollardan almayı başlıca ve birinci hedefi olarak belirleyen; bunu açıkça ilan eden bir devrimci cephe ittifakı bu odağı yaratabilir. Günün acil görevi budur.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Önce günler devrildi birer birer, sonra aylar, sonra mevsimler ve artık yıllar... 6 yıldan fazla süredir Ölüm Orucu savaşçıları, ölümün üstüne üstüne yürüyorlar. Umut onların eriyen bedenlerinde çiçekleniyor. Zafer, onların yenilmez iradelerinde anlamını buluyor. Bugüne kadar 122 yiğit savaşçı düştü toprağa. Her biri devrimin birer tohumu olarak uzandırlar ölümsüzlük yatağına; güçlü filizler sürmek için düşmana inat bir gün daha fazla yaşatmak için ölümsüzleştiler. "Kadıymız çaput bizim / kefenimiz bulut bizim / mesleğimiz umut bizim / kıranlara selam olsun" diyerek, "parkı söyleyen yarınları hazırlamaya" gittiler.

Ve Serpilimiz, 21 Mayıs itibarıyla eyleminin 330. gününde, eriyen bedeninde devrimi büyötmeye devam ediyor. "Onlar, Komünden beri böyleler" sözünü doğrularak, incecik bedenleriyle ve kocaman bilinç ve yüreğiyle düşmana kafa tutuyor.

Ve Cengiz Soydaş 13. Ölüm Orucu Ekibinden Sevgi SAYMAZ, Kamil KARATAŞ ile 18.05.2006 tarihinde tahliye olan Mustafa TOSUN Ölüm Orucu Eylemini sürdürüyorlar. Cengiz Soydaş Ölüm Orucu ekibi bugün eyleminin 24. gününde yine Adana'da Ölüm Orucu Eylemine başlayan Gürcan GÖRÜROĞLU direnişini kararlılıkla sürdürüyor. Gürcan GÖRÜROĞLU bugün eyleminin 19. gününde.

Kıyıklar F Tipi'nde Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren Peymuz POYRAZ, bugün eyleminin 167. gününde.

Ve eylemini dışarıda "Direniş evi"nde sürdüren Av. Behiç Aşçı bugün eyleminin 50. gününde.

Ölüm Orucu Eylemi, tüm baskı ve engellemelere, etrafında örölmek istenen sessizlik duvarına rağmen sürüyor.

YAPASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

"Bugünü Geleceğe Bağlayan Bir Gülümseyiş"

"Merhaba Sevgili Serpil Yoldaş..

Pimdi Fatma Koyupınar ile çektiğidim resme bakıyorum. İkınız de kızıl renklere bürünmüşsünüz. Yüzlerinizdeki ve gözlerinizdeki gülümseme anlatılamayacak derecede güçlü bir mutluluğu yansıtır. Bu kararlılığı verdiği bir mutluluk. Bu resmi görönce içimi bir sevinç kapladı. Hem sizin gülüşlerinizin verdiği bir sevinç, hem de ikinizin birlikte bir karede buluşmanın verdiği bir sevinç. Pimdi buralarda da birarada olunca fotoğraf çekiyorlar. İlk yıllar hiç çekmediklerini hatırladım yine. Çekmeye başlayınca da birlikte kalanların fotoğrafını birlikte çek-

miyorlardı. Tekrar sizin fotoğrafa döneyim, fotoğrafın yanında bir jür var... Dost Dost İle Kavga...

Kimi zaman söz anlatmaya yetmiyor ya da sözün o anda yeri olmuyor. Yaşadığınız tarihsel süreçte bir yoldaşın gülümseyen fotoğrafı çok şey anlatıyor, çok şey ifade ediyor. Yoldaş sevgisi yüklenmiş insan sevgisi yüklenmiş kararlılık yüklenmiş bir gülümseyiş. Yani bu anda görölebilecek en güzel şey... Gülümseyiş, bu günü geleceğe bağlayan bir gülümseyiş.."

Not: Serpil Cabadan'a bir yoldaşının yazdığı mektuptan alıntıdır.

"Hergün İçimizi Isıtıyorsun"

Sevgili Yoldaşımız...

Doğan her güneşle yeniden doğuyorsun, her gün içimizi ısıtıyorsun. Devrimin sıcaklığını seninle daha iyi hissediyoruz. Kalplerimize yakıtın ateşin sıcaklığıyla selamlıyoruz seni. Seninle emekçi halklarımız ve biz, ne kadar gurur duysak azdır. Sen :Spartaküsler'den Sverdlov'a, Sverdlov'dan Aysun'a, Aysun'dan yarınlara uzanan bu büyük yolun bir par-

çasısın. Senin bu inançlı eylemin, sarsılmaz gücün tüm devrimcilere örnek olsun. Senin içinde bulunduğın bu eşsiz savaşın, gösterdiğin irade bizlere büyük sorumluluklar yüklüyor. Bunun farkındayız

Devrimci duygularımızın en içten sıcaklığıyla kucaklıyoruz seni...

Sevgiler, selamlar, Daima

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARININ SESİ TAKSİM MEYDANI'NDA YANKILANDI!

Ölüm Orucu eylemi, yıllara meydan okuyarak sürüyor. 6 yıl önce bir süredir ölüme meydan okuyan, onun üzerine yürüyen Ölüm Orucu Savaşçıları, zindanda ve dışarıda yürüyüşlerini sürdürüyorlar. Onların bu yürüyüşlerini durdurmak, seslerine ses, güçlerine güç katmak için, 16 Mayıs günü, Serpil Cabadan'ın eyleminin 325. gününde, Taksim Meydanı'nda bir eylem yapıldı.

Mücadele Birliği Platformu, üzerinde Serpil Cabadan'ın bir resminin olduğu, "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" yazılı pankartı, Taksim Meydanı'nda bulunan Simit Sarayı'nın 3. kat penceresinden aşağıya açtı. Üzerinde "Zindanları Yıkacak Zaferi Biz

Kazanacağız", "Yaşamın Ölüm Orucu Eylemimiz" ve "Ölüm Orucu Sürüyor" yazan kuşları meydana atan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, sloganlar atıp sesli ajitasyon yaparak Ölüm Orucu eyleminin sürdüğünü, yüreklerinin kulakları sağır olmaması herkese bir kez daha duyurdular.

Serpil Cabadan'ın Gebze Zindanında Ölüm Orucu Eylemini sürdürdüğünü ve eyleminin 325. gününde olduğunu haykıran eylemcilere, bir süre sonra Simit Sarayı'nın görevlileri tarafından müdahale edilmeye çalışıldı. Bu müdahale savuşturulmuştu ki, sivil polislerin simit Sarayı'na girmesinin ardından, bir otobüs dolusu çevik kuvvet polisi, Simit Sarayı'nı ablukaya aldı ve eylemi ilgiyle, merakla izleyen halkı uzaklaştırmaya çalıştı.

Eylemcileri gözaltına alabilmek için içerideki müşterileri de dışarı çıkaran polis, eylemcilere saldıran gözaltına aldı. Slogan atmayı sürdüren eylemciler, zorla dışarı çıkarıldılar ve oluşturulan polis koridorundan geçirilerek polis aracına bindirildiler. Eylemi ilgiyle izleyen halka ve basın aracının içinde zafer iğretleri yapmaya devam eden 2 kişi, akşamüzeri, savcılıkta çıkarılmadan, Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü tarafından serbest bırakıldı.

Bu eylemle bir kez daha, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin soluğunu temsil eden Ölüm Orucu Savaşçıları'nın güçlü sesi insanlara ulaştırılmış oldu. Eylem, burjuva başında ya da televizyonlarda yer almadı. Bunda yadınacak bir durum yoktu. Onlar, burjuvazinin Ölüm Orucu eylemini suskunluk fesadıyla boğma çabasının suç ortağıydılar. Tekelci sermayenin başından ve televizyondan başka bir tavır beklemek doğru olmazdı zaten; ama Birgün'de hiçbir sol gazetesinin bu eyleme yer vermemesi düşündürücüydü. İnsanlar Ölüm Orucunda gün gün, hücre hücre erirken, onların sesini duyurmak için eylem yapanların sesini duyurmak konusunda gösterilen bu isteksizliğin nedeni, elbette zamanla daha iyi anlaşılacaktır. Devrimin saflaştırıcı etkisi kendini elbette her geçen gün daha fazla hissettirecektir. Biz, bir kez daha haykırıyoruz:

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

İstiklal Caddesi'nde TAYAD'lı Ailelerin Eylemine Destek

14 Mayıs Pazar günü, TAYAD'lı aileler, zindanlarda süren tecridi ve Ölüm Oruçları'nı protesto etmek için Taksim'deydi. Taksim'de tramvay durağında toplanan TAYAD'lılar, "Çocuklarımızı Tecritte Ölüyor" pankartı açarak, Ölüm Orucu Savaşçıları'nın resimlerini taşıyarak beyaz tülentleri ve kırmızı bantları ile İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Sürekli "Çocuklarımızı Tecritte Ölüyor", "Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Başka Ölüm İstemiyoruz" sloganları atan TAYAD'lı aileler, Rumeli Han'ın önünden geçerken, Ayrıyıcı Sanat Merkezi tarafından alkışlarla, ışıklarla desteklendiler. Galatasaray Postanesi'nin önüne doğru yürüyen TAYAD'lılara bir destek de Mücadele Birliği Platformu'ndan geldi. TAYAD'lıların arkasından yürüyen polisi ortaya alan Mücadele Birliği Platformu, "Zindanlar Yıkılсын Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganları atarak yürüyüşe geçti. Polisin başlıca bakışları arasında TAYAD'lı ailelerin yanına gelen Mücadele Birliği Platformu, eyleme destek için geldiklerini söyleyerek "Yaşamın Devrimci Dayanışma" sloganı attı. Mücadele Birliği Platformu, bu eylemi ile devrimci dayanışmanın lafla değil eylemle olacağını bir kez daha göstermiş oldu. TAYAD'lı aileler yaptıkları basın açıklamasında;

"...Bugün yaşamını yitiren veya sakat bırakılan yüzlerce tutsağın anmesinin günü. Bugün, hala her an evladı ölebilecek ya da sakat kalabilecek onlarca annenin günü. 'Cennet anaların ayaklarının altında' masalları anlatılırken açık, yoksulluk, zulüm cehennemine atılan analar... İşte bugün anneler günü; Hapisanelerden, hastanelerden çocuklarının, eplerinin cesetlerini alıyor analar..." dediler.

Basın açıklamasının ardından, tutsak analarına karanfiller verilmesiyle eylem sona erdi.

Eskişehir'de Faşist Saldırısı ve Öğrencilerin Cevabı

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi öğrencileri okuldaki öğrencileri dışarıda bırakarak düzenlenen benliklere karşı bir alternatif benlik düzenlemek için tüm fakültelerdeki öğrencilerle günler öncesinden bir araya geldiler. Bu arada sivil faşistlerin özel güvenlik birimlerine rahatsızlıklarını bildirmesi üzerine stand görevlileriyle beraber gelen Özel Güvenlik Birimi (ÖGB) müziğin kapatılmasını gerektirdiğini söyleyerek benliğin engellemeye alanda da devam etti. Daha sonra faşistler öğrencilerin yanında toplanmaya başladılar. Ardından güvenlikle konuşmalar ve güvenlik alandan bir anda kayboldu. Öğren-

16 Mayıs günü saat 12:00'da benlik alanında toplanan öğrenciler, programa halaylarla başladılar ve ardından müzik dinletisi verildi. Yurtsever öğrencilerle de benlik alanında birleşildi ve halaylara birlikte devam edildi. Bu arada sivil faşistlerin özel güvenlik birimlerine rahatsızlıklarını bildirmesi üzerine stand görevlileriyle beraber gelen Özel Güvenlik Birimi (ÖGB) müziğin kapatılmasını gerektirdiğini söyleyerek benliğin engellemeye alanda da devam etti. Daha sonra faşistler öğrencilerin yanında toplanmaya başladılar. Ardından güvenlikle konuşmalar ve güvenlik alandan bir anda kayboldu. Öğren-

ciler halay çekerken faşistler bir öğrencinin yanına giderek "gel bakalım sen bu aralar pekiyi şeyler yapıyor musun" diyerek kafa tutmaya çalıştı ve ardından çatışma çıktı. Olay esnasında faşistlerin çödünlüğü kaçtı ve kalanlardan üç kişi ağır şekilde dövülerek ÖGB tarafından acile kaldırıldı. Öğrenciler, bunun ardından benlik alanında "Faşizme Karşı Omuz Omuz" ve "Faşizmi Döktüdü Kanda Boğacağız" sloganlarını attılar. Bu esnada öğrenciler, başka bir yerde faşistlerin bir öğrenciyi bıçak çektiğini öğrenince hep birlikte olayın olduğu Eğitim Fakültesine gittiler ve ardından arkadaşlarının ararak okuldan toplu bir şekilde 50-60 kişiyle çıktılar.

Sabaha karşı yurtseverlerin evlerine baskın düzenleyen polisler, 3 kişiyi gözaltına aldı. Bu öğrencilerden birisi serbest bırakıldı ve diğer iki kişi tutuklu yargılanmak üzere cezaevine götürüldü. Osmangazi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nin reisi olduğunu öğrendiğimiz birisi kafasından aldığı darbelerle beyin kanaması geçirmiş ve 3 saat ameliyatta kaldıktan sonra yoğun bakımdan normal servise çıkarılmış.

Aynı gün sabah saatlerinde de Gençlik Derneğinden öğrencilerin Fatma Koyupınar'ın ölümsüzleştirildiği gün astıkları pankart gerekçe gösterilerek özel tim tarafından evlerine baskın yapılan 6 öğrenci gözaltına alınmıştır.

Öğrenciler Eskişehir'de yapılan bu saldırılara karşı her iki olaydan da gözaltına alınan arkadaşlarına destek amaçlı 17 Mayıs günü adliyenin önündeydiler. 6 kişi akşam saat 22:00 civarında serbest bırakıldılar.

"Ateş Çemberi Her Gün Daralmakta"

Dünyadaki küresel ısınma, çeşitli felaketlerin yaşanmasıyla sık sık gündeme gelmeye başladı. Bundan en çok yoksul ülkeler, halklar zarar görmekte. Tüm bunların sorumlularını savaş politikalarını uygulayanlardır. Dünya 3. kez emperyalistlerin arasında paylaşılmak isteniyor. Bir yanda emperyalist tekeller, bir yanda ölümcül yoksulluk. Dünya nüfusunu %10'u toplam gelirin %70'ini alıyor. Yılda 12 milyon çocuk açlıktan ölüyor. Bugün emperyalistlerin gençlik üzerine oynadığı oyunu hepimiz biliyoruz. "Tatlı hayat" denilen kültürle dünyaya yabancılaşan gençlik, beyaz zehirle, fuhuşla, mafyayla umutsuzluk batağında çürütülmek isteniyor.

Übirlilikçi sermaye düzeni çalışmaya alanlarını sattı. Tarıma, hayvancılığa da kota koydu. Tekstil iflas etti. Sıcak para akışıyla ekonomiyi ayakta tutmaya çalışıyorlar. Sermayenin zarar görmemesi için yeni yasalar çıkarılıyor. Yapılan grev ve gösteriler infazlarla işkencelerle bastırılıyor. Tv ve basın yoluyla halka verilen ideolojinin temeli: kazanma hırsı, satın alma tutkusu, starlar yaratma ihtiyacı, kalitesiz programlarla-filmle gündemi doldurma, samimiyetsiz ikizlülere, halkı aldatanları öne çıkarma, katilleri starlaştırma onlara sempati duyma, her an cinselliği ön plana çıkarma, bilimi, e-

debiyatı edencelik yapma, çıkar için insanların birbirine düpürme, insanların açlıklarını program yapma ve sorunların kaynağını, suçunu kişilere yükleme, dalkavukluk editimi... Bu programlarla halk hiçbir şey düpürmez hale gelmiştir. Bu tür edimlerin olduğu toplumlarda siyaset acımasız bir güç mücadelesidir.

IMF ve Dünya Bankası'nın uyguladığı politikalar sayesinde kişi başına 4.000 dolar borçla, bütçenin %40'ını yutan faizle, %30'a ulaşan işsizlikle iflas etmiş durumdayız. Dünyanın her yerinde ayaklanmalar var. Adana, Samsun, Diyarbakır, İzmir Malatya Tekel fabrikası işçileri, Tüpraş Petkim işçileri, İzmir'de Karamez, İsrail'de otobüs şoförleri, Pili'de bakır, İran'da fabrika işçileri, Fransa Ekim 2005 tarihinden beri isyanda, üniversiteler boykotta, Filistinli işçiler, Kanada emekçiler, Almanya ve Yunanistan'da kamu emekçileri vs.

Bugün refah devletleri(!) sınıf mücadelesini geriletmeye yönelik saldırıların yanında savaşın, sefaletin ve felaketlerin yerlerinden yurtlarından ettikleri göçmenlere dönük politikalar üretiyorlar. Köleliğin dönüp özlülerini yaratmaya çalışıyorlar. Göçmen işçiler linç tehdidi altında köleleştirilmekte. K. Afrika'da ve Avrupa'nın çeşitli yerlerinde göçmen köle kampları kurmaktadır.

Türkiye de açık hava hapishanesi durumuna getiriliyor. Sürekli D-F-M tipi cezaevleri yapılıyor. Mobeseler, gözlem yerleri çoğaltılıyor.

Bizler hakettiğimiz gibi yönetiliyorsak neyi hakettiğimize bir bakalım. Böyle yönetilmeyi hak etmediyse harekete geçelim. İnsan, hakları varsa insandır. Ya bizler kapitalizmi yok edeceğiz ya da kapitalizm insanlığı yokedecek.

İşçiler, işsizler, kamu emekçileri, emekçiler, anneler, babalar...

Aynı beklemenin anlamı yok. Ateş çemberi her gün daralmakta. Kenarda durduğumuz her gün bize daha pahalıya mal olacak. Evlatlarımızın geleceği yok. Hepimizi zorlu günler bekliyor. Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz dediğimiz emekli dostlar! Hepimiz mücadeleler vermeye ayakta kalmak için yılmış, onurundan taviz vermeyen insanlarız. İnsanca yaşamak, inandığını yapmak için örgütlü olmanın şart olduğunu bilen bunun için demokratik kitle örgütlerinde yer alan yetkin insanlarız. Pimdi yapılacak işleri hepimiz omuzlamalıyız. Örgütlenmeliyiz, komiteler kurmalıyız. Nasıl bir gelecek vaat ediyor anlatmalıyız. Kurtuluşa giden yolda dostlarımızla birlikte yürümeliyiz.

Mücadele Birliği Okuru Bir Emekli/GAZİ

"Biz Göremeyiz Ama Devrim Olsun İsterim"

6 Mayıs günü, Denizlerle buluşmak için, İstanbul, İzmir, Antep, Eskişehir'den çıktık yola. Amacımız, Denizleri, onlara yakışır bir şekilde, alanlarda anmaktı. Ankara'ya geldiğimizde, ilk durağımız, elbette ki Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in mezarlarının bulunduğu Karşıyaka Mezarlığı idi. İlk işimiz de, elbette onların mezarlarını, onlara yakışır biçimde çiçek ve kıyıl bayraklarla süslemek oldu. Bu arada, onların ziyarete gelenlerle sohbetler ediyorduk. Bazen de yapılan sohbetlere kulak misafiri oluyorduk. Sizlerle, Denizlerin mezarları başında yaşanan bu sohbetleri paylaşmak istedik.

Yapılca bir adam, önce Türkiye gençliğini bedenmediğini söylüyor, sonra gençlere Denizleri örnek gösteriyordu. "Bu insanlar bedel ödemişlerdi. Bu insanlar vatanı satmadı, kimseye zarar vermediler. Bir amaçları vardı. Vatandaşları insan gibi yaşatmaktı" diyordu. Orta yaşlı bir kadın ise, "biz evlendiğimiz zaman asımlardayız Deniz Gezmişleri. O zamandan bu yana 34 yıl geçti ipte" diyerek anlatıyordu onların idamını. İyi kadın da, mezarları başında oturmuş sohbet ediyorlar aralarında. "Üç yoldaşın aralarına birilerini soktular, üçünü ayrı ayrı gömmüşler", "Olsun, onların yürekleri bir" diyorlar. O esnada mezarlara çiçekler dikiliyor. Herkes, aralarda boşluklar kalmamasına özen gösteriyorlardı.

Bu arada Denizlerin yoldaşları giriyorlar mezarlığa, ortalık iyice kalabalıklaşıyor, çöpkullanıyor. Yapılı bir ananın gözlerinde yaşlarla mezarın başında beklediğini görüyoruz, soruyoruz, "ne yapmak istiyordu onlar, niçin öldürüldüler biliyor musunuz?" diyoruz. Ana gözyaşlarını tutamıyor ve adlayarak anlatıyor bize: "Zengini, fakiri bir etmek için, insanlara yararlı olmak için uğraşıyorlardı. Pimdi zenginler aldı başını gitti, ne olduysa garibanlara oldu". Buraya daha önce gelip gelmediğini sordu-

muza ise, "Her sene gelirim ben. Her sene gelirim. Buraya gelmeyip de nereye gidecem? Ciderim yanıyor." Anamız artık iki gözü iki çeşme olmuş, akan gözyaşlarını silmeye çalışıyor sürekli. Onları neden sevdiğini soruyoruz biz de. "Devrimci oldukları için" derken adlamaktan kızaran gözleri gülüyor, "insanlara yararlı olacaktı onlar" diyor. "Siz inanıyor musunuz devrim olacağına" diyoruz. "Yıhallah. Biz göremeyiz herhal. Osson isterim yani. Olsun isterim. Biz yaşadık mı, yaşayacak mı be yavrum" diyor bütün içtenliğiyle. Gözyaşları sel oldu desek yeridir.

Anma törenimiz başladığı sırada, bir başka ana atılıyor ve kitleye sesleniyor, "nur içinde yatsın üç çocuklar. Bir de onların arkadaşları vardı, onlarla kol kola. Hapisanelerde senelerini verdiler. A-caba o gençler burada mı? İy vermediler onlara, ahp vermediler, yazık oldu o gençlere. Burada bir sürü genç var. Denizlerin yerini tutacağına, onların yaşatacağına eminim. Hepsi pırsıl pırsıl gençler. O kadar güzel insanlar var ki..." Ancak ananın çadırsız yanışsız kalıyor. Denizlerle mücadele eden, tutsak düşen yol arkadaşlarından hiç birine ulaşamıyor çadırsız orada. "Ben bu yaşta buradayım. Çünkü ben devrimi yaşadım. Onların asıllığını, onların yaşayışını gördüm için çok üzgünüm. Her zaman gelmeye, her zaman sizlerle birlikte olmaya çalışacağım. Allah sizlere sadık sıhhat versin. Bu yolda, bu hükümeti devirmeye devam edelim" diye bitiren sözlerini, alkışlar kopuyor dört bir taraftan. Anma etkinliğimiz yapılan konuşmalar, okunan şiirler, söylenen marşlar ve atılan sloganlarla devam ediyor. Ve öyle saatlerinde, Denizleri mitingle anmak üzere Şişhîye'ye doğru yola çıkıyoruz.

Şişhîye'de Abdi İpekçi Parkı'na geldiğimizde, bizi hazır bekleyen platformda saygı duruşu, konuşmalar ve sloganlarla başladığı mitingimiz. Konuşmacılardan Sevim Belli'nin bizi etkileyen sözlerini, burada da tekrarlamak istedik.

"Merhaba dostlar, eski devrimcilere, Deniz'in akrabalarına, 68'lilere, 78'lilere ve 80 sonrası tüm gençlere hoşgeldiniz diyorum" diyerek konuşmasına başlayan Sevim Belli, "Denizler Türkiye halklarının herheyden önce yüz akı. Onları gözlerimizi korkutmak için astılar" diyerek sürdürdü sözlerini. "Denizlerin birinci vasıfları yurtseverlik. Yurtseverlik, yurt toprağını, seni yetiştiren, editen ve sana can veren toprağı sevmek, o topraklara hayat veren emekçiyi sevmek yurtseverlik. Denizlerin birinci vasıfı yurtseverlik, ikinci vasıfı ise anti-emperyalizmdi ve enternasyonalizmdi. Onlar, bütün dünya halklarının, emekçi halklarının, mücadele eden bütün dünya halklarının kardeş bildiler. Denizlerin büyük başarısı, kendinden önceki devrimlerle dirsek teması halinde olmalarıydı. Onlarla diyalogu ve sevgi bağını kesmemelerinden ileri gelir. Denizler hem eski kuşaklarla, hem halklarla çok yakından ilişki kurdular. Denizleri büyük yapan, Denizleri herkes tarafından sevilir kılan budur aslında. Cesaret herkeste bulunabilir. Önemli olan, cesareti bilinçle, insan sevgisiyle buluşturmak. Denizler bunu yaptılar. Diğer ülkelerde gençler, 68 kuşağı, ülkelerinin komünist partilerine 'radmen' yaptılar eylemlerini. Onlara karşı yaptılar. Ama Denizler, eski tüfeklerle omuz omuza mücadele ederek Türkiye gençliğini ele geçirdiler. Denizler sokağa çıktığında, yirmibinleri birden yürütüyorlardı. Bugün buradaki bu kalabalık umut verici. Ama bu yetmez" diyerek sürdürdü konuşmasını. Ve "Denizlere, huzurunuzda teşekkür ediyorum" diyerek konuşmasının sonlandırdı. Sevim Belli'nin konuşmasının ardından bizlere şiirlerini okuyan Ruhan Mavruk'un son sözleri, canlı bir sesle, hala kulaklarımızda çnlüyor: "Yaşasın Direnenler! Yaşasın Gelecek! Yaşasın Sosyalizm! Yaşasın Umud! Yaşasın Umud!"

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okurları

ONURLU BİR YAPAM İÇİN ÖLMEK

12 Eylül Askeri Faşist darbesinden sonra, devlet zindanlardaki devrimci tutsaklara karşı saldırı ve işkencelerini arttırarak, devrimci tutsakları yıldırarak, sindirmek ve onları kihiliksizleştirmek istiyordu. Buna karşılık zindanlar, tüm dünya halklarına örnek yaratacak denli büyük direnişlere sahne oluyordu.

Bu zindanlardan biri de Diyarbakır zindanıydı. Diyarbakır zindanında tutsak edilen yurtsever tutsaklara yönelik devlet saldırı ve işkencelerini arttırarak adeta bir vahşet gerçekleştiriyordu. Zindanlarla beraber dışarıda da bu durum aynıydı faşist darbeden sonra Kürt Halkına yönelik baskı işkenceler arttırılarak, Kürt Halkı özlemleri, istemleri ve kendi öz benliğinden vazgeçilmeye çalışılıyordu. Ve bu koşullarda zindanlarda birbiri ardına büyük feda eylemleri ve kahramanlıklar yaratılıyordu.

Dörtler; Ferhat Kurtay, Necmi Ömer, Mahmut Zengin ve Eşref Anyık 18 Mayıs 1982'de Diyarbakır zindanında gerçekleştirdiği feda eylemiyle zindanlarda direniş ruhunu artırırken aynı zamanda Kürt Halkının özgürlük mücadelesinde tarihteki yerlerini en onurlu bir şekilde aldılar. Tıpkı kendilerinden önce, PKK'nin önde gelen kadrolarından Mazlum Doğan'ın 21 Mart 1982'de Newroz günü, bulunduğü hücrede kendini asarak gerçekleştirdiği eylemde olduğu gibi. Mazlum Doğan'ın yaptıdığı bu eylem Dörtler; Ferhat Kurtay, Necmi Ömer, Mahmut Zengin ve Eşref Anyık'ın üzerinde büyük bir etki yaratmıştı. Ve kararlarını aldılar. Bedenlerini ateşe vereceklerdi ve onurun ölümünden üstün olduğu bir kez daha geçecek tarih sayfalarına. 1982'nin 18 Mayıs'ında kaldıkları köduşlarda bir moral gecesi gerçekleştirdi daha sonra bir bildiri kaleme aldılar. 18 Mayıs gecesi son kez bildiri okunduktan sonra çatı katına çıktılar, üzerlerine boya ve tiner dökerek kol kola kenetlendiler, çakmağı yaktılar ve bedenleri alev topuna dönerken gur bir şekilde haykırılar: "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek". Atılan sloganlar üzerine köduştaki diğer tutsaklar uyanır ve ateşi söndürmek için su ve yorganla müdahale etmeye çalışırlar fakat Necmi gösterdikleri soðukkanlılıkla herkesi bir kez daha başına çeviren sözlerini söyler: "ateşi yakın, su dökmeyin, su döken ihanetçidir" Bu gösterilen kahramanlık karşısında savcı bile hayretler içinde kalır ve ancak şunu söyleyebilir: "Bu ne irade..."

Onlar zifiri karandığı aydınlatmak için bedenlerini ateşe verdiler. Dörtlerin de dediği gibi, "Yaşamak güzeldir, ama yaşamın onurlu olanı daha güzeldir".r

NASIL BİR YAPAM?

Merhaba dost yanlışı, güzel yarınları bugünden yaşayan, yarınların insanları MERHABA.

Bizler bir grup işçi olarak devrimci insan nasıl olmalı, nasıl yaşamalı üzerine bir söyleşi yaptık.

YE.Mücadele Birliði Okurları: Devrimci insan, sizde ne gibi bir etki bırakıyor?

Bayan İşçi: Devrimci insan, kararlı, dürüst, ilerici, dost yanlışı, gösterişten uzak, yaşamın gerekliliğini kavrayıp bu gerçekliðe uygun yaşayan insandı.

Başka bir bayan işçi söze giriyor

- Kıyaslı adam gibi adam. Yani gerçek anlamda insan.

YE.Mücadele Birliði Okurları: Devrim sözcüğü size ne ifade ediyor?

Erkek İşçi: "Eskişen bir toplumun, iktisadi ve siyasi olarak yerini daha köklü ve daha ileri bir topluma dönüştürmesi" diyor.

YE.Mücadele Birliði Okurları: Yaşamdan beklentiniz nelerdir?

Bayan İşçi: Bize verilen kıyınları artık istemiyoruz. İnsanca yaşam bizim de hakkımız. Paran kadar eğitim, paran kadar saðlık, paran kadar hizmet. Bu nasıl bir yaşam. İnsanın insanı sömürdüğü bu sistem yıkılmalı. Eşit bir yaşam. Onurlu, dürüst ve paylaşımcı sosyalist bir hayat. Başka bir dünya mümkün. Sadece istemekle kalmayıp, böyle bir dünya için savaşmalıyız.

YE.Mücadele Birliði Okurları: İşçilerin içten ve dost yaklaşımı ve yaşama karşı ilerici düşünceleri ve devrime olan inançları bizi çok mutlu etti.

GELECEK BİZİ GELECEK BİZİM...

**YAPASIN TÜRK-KÜRT HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞÜ
ZAFER SAĞAN EMEKÇİLERİN OLCAK!**

YE.Mücadele Birliði Okurları/ İzmir

Önce Sen Devrim Ol Devrim Senle Özdepleysin

Umutları olan ülkelerimize, Yeni Evre İnsanlarına Merhaba

Devrimin güllerini, zindanların bile yıldıramadığı o coşkuyu, o ateşi hiçbir gücün köreltemeyeceği, nerede, nasıl olursa olsun, gün geçtikçe kızılbaşan bayrağımız, zafer türkülerimizle, çürümüş sistemin tüm kokuşmuşluklarının çıktığı, anayasanın beynine, leninizm bayrağının dikeceğiz.

Toplumlarda, yeni insanın mücadelesi bitmez. İnsan devamlı yenilik içindedir; üretendir. Tabi ki, yeni evre yeni insanı üretir ve yaratır. Bu topraklar umutları olan tapraklara, sadece sosyalizm istemi değil, bu isteğin eyleme dönüşmesi gerekir. Geçmişte ve günümüzde kapitalist sistem, insanlığın gözünü kör etmiştir. İnsanın devlet tarafından korunduğunu sanır ve zararın iş arkadaşından gelebileceğini düşünür. Sadece eşi ve çocukları olduğunu görür. Bunun dışında hiç bir şeyi algılayamaz. Çünkü sistem bilincini hapsedmiştir. Örneğin TV'de bir dizi film. Bu sistemde insan, gerçek hayatta bu kadar mutlumudur? Hiçbir eksiği yok mudur aptan başka insanın? Soruyorum, filmler mi gerçektir, yoksa somut olan mı gerçek? Kapitalizm, insanlığı sanal yaşama alıştırmıştır. Bu kuklaklıktan kurtulmak sizin ellerinizde. Uyan artık proletarya sistemin kuklası olma. Birileri bizi yönetmesin, baskı ve zulmün altında boyun eğmeyelim. Sadece bilincimizi değil, yüreklerimizi de koyalım ortaya. Tabi önce sen devrim ol, devrim senle özdepleysin.

İzmir'den Bir Leninist

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

PEKER İPÇİSİ VE PANCAR ÜRETİCİLERİNDEN PANCAR VE PEKER YÜRÜYÜPLERİ

Peker-İp Sendikası Genel Merkezi'nin aldığı kararla, tüm Peker-İp Sendikası üheleri, Peker fabrikalarının özelleştirilmesine karşı eylemler yapmaya başladı. Türkiye'ye kaçak olarak ithal edilen peker nedeniyle Peker Fabrikaları'nda üretilen pekerlerin depolarda kalması gerekçe gösterilerek, Peker Fabrikaları özelleştirmek isteniyor. Peker İp Başkanlar Kurulu, aldığı karar doğrultusunda 5 Mayıs 2006'dan itibaren, "peker işçisi, pancar çiftçisi, yöre esnafı ve halkın katılımlıyla 28 ilde sürekli eylem" kararı aldı.

Pancar pekeri sektörü, yılda 3 milyar dolarlık değer yaratıyor; yılda 20 milyon ton ip hacmi sağlıyor ve yaklaşık 10 milyon insanın ekmele kısı

Malatya:

28 Nisan günü Peker-İp Sendikası, işçilerle birlikte düzenlediği basın toplantısıyla peker fabrikalarının özelleştirilecek olmasına tepki gösterdi. Malatya Peker Fabrikası'nın yılda Malatya'ya 150 milyon YTL tutarında değer yarattığını söyleyerek, buradan geçimini sağlayan insanların sayısının 70 bin olduğunu söyledi.

Bor Peker İşçileri

Özelleştirme Yürdesi Temsilcilerini Protesto Etti

3 Mayıs'ta, Bor Peker Fabrikası'nda Dünya Bankası destekli "Özelleştirme Sosyal destek Projesi" hakkında sunum yapan Özelleştirme Yürdesi Başkanlığı (ÖYB) temsilcileri, işçilerin protestosuyla karşılaştı. Özelleştirme sonrası işsiz kalacak işçilere verilecek yardımlarla ilgili olan Proje işçilerin tepkisini çekince, temsilciler sloganlarla protesto edildi ve işçiler salondan ayrıldı. Peker-İp Bor ühesi Başkanı Celal Tuğrul, "Dünya Bankası parasıyla ulufe dağıtır gibi sus payı vermek isteyenlere gereken tepkiyi gösterdik" dedi.

Sorgun:

Yozgat'ın Sorgun İlçesi'nde 11 Mayıs'ta Peker-İp Sendikası Yozgat ühede Başkanlığı tarafından "Peker Kotaları Düpürülmesin, Peker Fabrikaları Satılmasın" mitingi düzenlendi.

Kırşehir, Çorum ve Niğe Peker Fabrikası işçilerinden birer grubun da katıldığı mitingde, Yozgat Peker Fabrikası çalışanları epe ve çocuklarıyla birlikte çiftçiler katıldı. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı miting için eski Belediye Meydanı'nda toplana işçiler ellerinde pankartlarla Cumhuriyet Caddesi ve PTT Caddesi'nden mitingin yapılacağı meydana kadar yürü-

dü. Yürüyüş sırasında sık sık, "İpçi Çiftçi El Ele Genel Greve" sloganı atıldı. Miting meydanında toplanan işçiler davul ve zurna eşliğinde halay çekip, slogan attı.

Erciğ:

Van'ın Erciğ İlçesi'nde Peker-İp Erciğ İlçe ühesi tarafından 9 Mayıs günü "Fabrikana Sahip Çık, Kapatılmasın" mitingi düzenlendi. Peker fabrikalarının satılmasına tepki gösteren sadece fabrika işçileri olmadı. Tüm behir esnafı da mitingde gelerek destek verdi. Bin kişiyi aşkın kişinin katıldığı mitingde, AKP hükümetine tepki vardı.

İlgın

Konya'nın Ilgın İlçesi'nde bulunan ve özelleştirme kapsamında olan Ilgın Peker Fabrikası işçileri, fabrikasının satılmak istenmesine karşı miting düzenledi. 2.500 kişinin katıldığı mitingde AKP'nin işçi düpmanı politikaları protesto edildi.

Eyleme Katılan Peker İşçilerine Cezaya Tepki

Bor Peker Fabrikaları'nın özelleştirilmesine karşı çıkan işçilerin mücadelesi, fabrika yönetimi içinden de engellenmeye çalışılıyor. 9 Mayıs'ta Ilgın'daki eyleme destek veren Bor Peker Fabrikası işçileri, fabrikalarının personel müdürü tarafından cezalandırılmak istenince, tüm fabrika toplu viziteye çıktı.

Kütahya

11 Mayıs günü, Kütahyalı pancar üreticileri ve peker işçileri, kotaların her yıl kademeli olarak düpünü düzenledikleri mitingle protesto etti. Peker-İp Sendikası Kütahya ühesi tarafından düzenlenen miting için Peker Fabrikası önünde toplanan emekçiler Zafer Meydanı'na kadar yürüdüler.

"Pancarda Kota Kaldırılсын", "Pekerimiz Ak, Bahtımız Kara", "Peke-re Uzman Eller Kırılсын", "Hormonlu Peker Ystemiyoruz", "Üreten Biziz, Yöneten de Biz Olacağız" sloganlarıyla yapılan yürüyüşün sonunda düzenlenen mitingde yapılan konuşmalarda AKP hükümeti eleştirildi.

Erzincan:

Türkiye Peker-İp Sendikası'nın 28 ilde aldığı sürekli eylem kararı kapsamında 12 Mayıs'ta Erzincanlı emekçiler pancar kotalarını ve peker fabrikalarının özelleştirme girişimlerini protesto ettiler.

Peker-İp Sendikası Erzincan ühesi tarafından düzenlenen mitingde "İnsanca yaşamak için bu meydanlarda olacağız" denildi.

Ellerinde, pancar kotalarını ve fabrikaların özelleştirilmesini eleştiren dövizler taşıyan yaklaşık 400 çiftçi ve fabrika işçisi miting boyunca attıkları sloganlarla AKP'ye tepkilerini gösterdiler.

Çorum

Peker-İp Sendikası Çorum ühesi'nin düzenlediği "Peker Kotaları Düpürülmesin, Peker Fabrikaları Satılmasın" mitingi, 12 Mayıs'ta gerçekleşti. "Kahrolsun IMF, İpbirlikçi AKP" ve "İpçi Çiftçi El Ele Genel Greve" ve "Özelleştirmeye Hayır", sloganlarının atıldığı miting alanında Çorum Peker Fabrikası'nın bir maketi getirildi. Bacasından duman çıkan maketi gören işçiler "Peker'in Bacası Tütecek, Çarkları Dönecek" sloganını hep birlikte haykırdılar.

Amasya

Peker-İp Sendikası'nın 28 ilde aldığı eylem kararı kapsamında, 13 Mayıs'ta Amasya'da toplanan peker fabrikası işçileri, pancar üreticileri ve çeşitli sendikaların üheleri Künc Köprü mevkiinde toplanarak, Yavuz Selim Meydanı'na kadar yürüdüler.

Eylem boyunca AKP hükümetine tepkilerini sloganlarla ortaya koayan emekçiler yapılan konuşmaların ardından mitinglerine son verdiler.

Afyonkarahisar

Afyonkarahisar'da, Emek Platformu tarafından "Peker Fabrikaları Satılmasın" mitingi düzenlendi ve AKP'nin peker politikası eleştirildi.

13 Mayıs günü Gazlıgöl Caddesi'nde toplanan 2 bini aşkın emekçi, Hükümet Meydanı'na kadar yürüdü.

Yaklaşık 3 saat süren mitingde konuşan sermaye partilerinin temsilcileri, emekçilerin taleplerinin savunulması gereken miting seçimi propagandalarına çevirdiler.

Kars

Beker-İp Sendikası tarafından Kars Peker Fabrikası'nın kapatılmaması ve pancar kotalarının arttırılması talebiyle 13 Mayıs günü düzenlenen mitingde 2 bin emekçi katıldı.

Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlenen mitingde konuşan Beker-İp Sendikası Genel Sekreteri Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'a seslendi ve "Kars Peker Fabrikası yıllık 250 bin ton peker üretiyor. 50 trilyon lira katma değer meydana getiriyor. Bimdi siz Kars'tan 50 trilyon lirayı alırsanız Kars'ta polisten, askerden, korucudan başka bir şey kalır mı?" dedi.

Bor:

Bor Peker Fabrikası'nın özelleştirilmesine karşı 16 Mayıs günü düzenlenen Pancar ve Peker Yürüyüşü ve ardından düzenlenen mitingde yaklaşık Bin kişi katıldı. Eski Hükümet Meydanı'nda yapılan eylemde, özelleştirmenin yöre sorunlarına çözüm değil sorun getireceği bir kez daha haykırıldı.

Mitingde, fabrikanın işçi-memur tüm çalışanlarının yanı sıra, demokratik kitle örgütleri ve siyasi parti temsilcileri ile birlikte, komşu illerin peker işçileri de katılarak destek verdi. Yöre halkı da, esnafı ve çiftçisiyle, yürüyüşte yerini aldı.

Mitingde sık sık "Pekere Uzanan Eller Kırsızın", "Peker Halkındır Satılmaz" sloganları atıldı.

Mito Direnişine Jandarma Saldırısı

Birleşik Metal İp Sendikası'nda örgütlü oldukları işten atılan 37 Mito işçisinin fabrika önünde 48 gündür sürdürdükleri direniş, jandarmanın saldırısına uğradı. İşçilerin fabrika önünde kurdukları çadır, 15 Mayıs günü jandarma tarafından "siz buraya geçekondunuz dikiyorsunuz" denilerek dağıtıldı.

Saldırı sonrası tahrip olan çadırların tekrar kurmak ve işyerindeki arkadaşlarıyla görüşmek isteyen işçiler bu seferde işyerinin özel güvenliğini engeli ile karşılaştı. Mito işçileri direnişlerini saldırılara rağmen sürdürüyor.

Soma'da Maden Mitingi

Manisa'nın Soma İlçesi'nde bir ayı aşkın süredir maden ocaklarının özelleştirilmesine karşı eylem yapan maden işçileri, 8 Haziran'da yapılacak özelleştirme ihalesini engellemek talebiyle 14 Mayıs günü bir miting düzenledi.

Mitingde maden işçilerinin dışında, çevre illerden de bir çok sendika ve dernek üyeleri katılarak destek verdi. Beşyol'da toplanan 5 bin emekçi, Atatürk Caddesi boyunca yürüyerek İstasyon Meydanı'nda toplandı. Burada yapılan konuşmalar ve atılan sloganların ardından miting sona erdi.

Kongo: Elektrik Talep Eden Halka Polis Kurşunu

Kongo'da Ülkenin Katanga bölgesindeki Kipushi Kasabasında bir araya gelen ve çödümlü çocuklardan oluşan eylemciler, 5 aydan bu yana günahı yapıyor elektrik kesintilerini protesto etti. Sloganlar atan gruba polis ateş açtı. Polisin açtığı ateş sonucu iki öğrenci ve bir kadın öldü.

Paris'te 35 Bin Kişi Göçmen Yasasına Karşı Yürüdü

Fransa'nın başkenti Paris'te İçişleri Bakanı Nicolas Sarkozy'nin 16 Mayıs günü parlamentoda oya sunulacak göçmen projesini protesto etmek amacıyla 14 Mayıs günü 35 bin kişi yürüdü.

Yaklaşık 400 organizasyon, siyasi parti ve derneği bünyesinde toplanan "Atılabilir göçe karşı birleşik kolektif" in çağrısı üzerine toplanan eylemciler, Paris'teki République (Cumhuriyet) Meydanı'nda yürüyüşe başlayarak Saint-Augustin'e doğru yürüdüler.

Sarkozy'nin halen parlamentoda tartışılan ve 16 Mayıs günü oylama sunulacak göçmen projesine karşı benzer gösteriler Marsilya ve Toulouse kentlerinde de gerçekleşti. Marsilya'da yaklaşık bin kişi yürürken, Toulouse'ta 300-400 arasında kişi protesto gösterisinde bulundu.

En büyük yürüyüşün yapıldığı Paris'te göstericiler, Sarkozy yasaına karşı sloganlar attı. Göstericiler yasanın göçmenler açısından bir felaket olduğu tepkisinde bulundu.

Meksika'da Grevdeki İşçilere Polis Kurşunu

Geçtiğimiz günlerde Lazaro Cardenas'taki SICARTSA Çelik Fabrikası, grevde bulunan işçiler tarafından işgal edildi. İşçileri fabrikadan çıkarmak için bir operasyon başlatan polis, işçilerin üzerine ateş açtı ve 3 işçi öldü ve bazı işçiler de ölümcül yaralar aldı. Polisin müdahalesinin ardından kasaba halkı ve işçiler tarafından yeniden ele geçirilen fabrika, bu defa da Meksika ordusu ve deniz kuvvetleri tarafından kuşatıldı ve eylemci işçilere yeniden saldırıldı.

Bolivya da Alba'ya Katılıyor

Küba ve Venezuela arasında bir yıl önce imzalanmış olan ALBA Anlaşmasına, 29 Nisan'daki zirvenin ardından Bolivya da dahil oldu.

Havana'daki resmi kaynaklara göre anlaşma, Başkan Morales tarafından ABD destekli Serbest Ticaret Anlaşmalarına karşı öne sürülen Halkların Ticaret Anlaşması'nı (İspanyolcası TCP) da içeriyor. İbirlendi, dayanışma ve ortaklık üzerine kurulu TCP Bütünleşme Modeli, kalkınmaya daha üst seviyelere taşınmayı hedefliyor.

TCP ayrıca, Latin Amerika ve Karayip ülkelerinin ihtiyaçlarını karşılamayı ve bu ülkelerin badımsızlıklarını, egemenliklerini ve kimliklerini korumayı amaçlıyor. ALBA (Amerikalıların Bolivarçı Alternatifi) ise, Venezuela ve Küba tarafından kurulan ve daha şimdiden meyvelerini toplamaya başladıkları bir dayanışma projesi.

"1 Doların Bulun İstifa Ederim"

Ünlü Amerikan dergisi Forbes, yayınladığı bir haberde en zengin kral, kraliçe ve diktatörler sıralamasında, Küba lideri Fidel Castro'ya 7. sırada yer vererek, 900 milyon dolarlık servetiyle en büyük servete sahip olanlar arasında olduğunu iddia etmişti.

Derginin bu haberinin hem kendisinin hem de Küba Devrimi'nin itibarını zedelemeyi hedeflediğini vurgulayan Castro, "eğer herhangi bir kişi bir yabancı bankada bir doların bile bulunduğuna ilişkin kanıt bulursa istifa edeceğim" dedi. Ve bu haberi "saçma" olarak nitelendirerek iddiaların arkasında devrimin itibarını zedelemeye çalışan ABD'nin olduğunu söyledi.

Naklen yayınlanan bir televizyon programında konuşan Küba lideri Castro, kendisini İngiltere Kraliçesi Elizabeth ile Brunei Sultanı'nın da aralarında bulunduğu dünyanın en zengin liderleri listesinde yer verme girişiminin arkasında Amerikan yönetimi olduğunu savundu. Castro, yabancı ülkelerde serveti bulunmadığını vurgulamak için ülkenin finans kurumlarının yöneticilerini tanık olarak gösterdi.

Küba Merkez Bankası başkanlığına, Castro dahil olmak üzere Kübalı yöneticilerin yabancı bankalarda hesapları bulunmasının imkansız olduğunu söyledi. Forbes dergisi, paraların İsviçre'de bankalarda saklandığını yönünde söylentiler bulunduğunu yazmasına da Castro, "Eğer yabancı bankalarda bir doların bile olduğunu kanıtlarsanız istifa ederim" diye karşılık verdi.

Fidel Castro'yla yakın temas içinde olan Havana'daki diplomat ve i-badamları, Küba liderinin paraya karşı zaafı olmadığını konusunda hemen hemfikir. Çoğu kişi, Castro'nun özel hayatının mütevazı olmasıyla dikkat çektiğini dile getiriyor.

Özgürlük İçin Zafere Kadar Savaşmaya

Venezüella Cumhurbaşkanı Hugo Chavez, Avusturya'nın başkenti Viyana'da Kültür Sahnesi önünde katıldığı toplantıda, gençlerden dünyayı kurtarmalarını istedi. "Küba ve Venezüella'ya Dokunmayın" (Hands off Cuba and Venezuela) Derneği'nin düzenlediği toplantıda konuşmacı olan Hugo Chavez ve Che guevara'nın kızı Aleida Guevara'yı dinlemek için 4.000'den fazla genç bir araya geldi. Aleida Guevara, burada yaptığı duygusal konuşmasında özgürlük konusuna değinerek, gençleri birleşerek özgürlük için zafere kadar savaşmaya çağırdı.

Chavez ise konuşmasında dünya ve insanlığın karşı karşıya kaldığı pek çok tehlikeden, ama özellikle ABD emperyalizminden kurtarılması gerektiğini söyledi. Chavez, ABD'yi, dünyayı "Önleyici Savaş" diye adlandıran yeni bir savaşa sürüklemekle suçladı ve Pentagon generallerinin İran, Küba ve Venezüella gibi ülkelere karşı saldırı planları hazırladığına ve ABD'li deniz askerlerinin Karayib'de savaş oyunları yaptığını dikkat çekti.

25 yıldan bu yana ilk defa Kültür Sahnesi önünde bu kadar büyük bir kalabalığın toplanıyordu ve bu gece, sosyalizmin çekici gücünün bir kanıtıydı.

ÖRGÜTLEME ÜZERİNE

Türkiye ve K.Kürdistan devriminin kritik bir aşamaya ulaştığı, her şeyin artık özel faktörün çabalarına bağlı olduğu bir sırada karşımıza çıkan en önemli sorun örgütlenme sorunudur. Devrimi ve kitleleri örgütlemek, güç biriktirmek, güç örgütü haline gelmek anın temel görevi haline gelmiş durumda. Devrimin zafere, bir anlamda, bizim bu sorunu ne derece başarıyla çözeceğimize bağlıdır.

Ve bu o kadar pratik bir sorundur ki, günümüz koşullarını doğru tahlil ediyor olmak, en ileri ideolojik-politik çizgiyi temsil ediyor olmak, eder buna uygun düşen bir örgütlenme çalışmalarıyla atabildiği gitmiyorsa kitleler bir yerde biz bir yerde durmaya devam edeceğimiz anlamına geleceği için somut durumda önderliği ele geçirmemize yetmeyecektir. Oysa örgütlü güç olmaktan bir güç örgütü olmaya geçiş için kitleleri örgütlemek şarttır. Bunun ötesinde, devrimi zafere ulaştırmak, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini sağlamak, programımızın hedeflerini gerçekleştirmek için de bunu başarmak zorundayız. Portekiz’de Karanfiller Devrimi’nin önderi olan Alvaro Cunhal, “örgütlenmeyi bilmeseydik, en fazla yapacağımız şey ‘kutsal meşaleyi tutmak’ halkımıza kavgasında cesaret vermek olurdu. Fakat asla başarılı bir devrimi yönetecek durumda olamazdık. Örgütlenmeyi bilirsek yenmeyi de biliriz” diyor. “Başarılı bir devrimi” yönetebilmek için bugünden kitlelerin arasına kök salabilmek gerekiyor. Bunun için genel bir propaganda ajitasyon çalışmasının yanı sıra kitleleri örgütleme-

yi önümüze görev olarak koymamız gerekiyor. Yığınları örgütleyebilecek, kendisini örgütlediğimizde kitleleri çekip çevirebilecek, emekçi kitleler arasında “önder” kabul edilen insanlara ulaşmak, onlarla yodun bir şekilde ilgilenmek gerekiyor. Bu durumdaki insanların iyi seçmek, saatlerimizi, günlerimizi bu insanlarla geçirmek, onların yapmasına nüfuz etmek, her türlü sorunlarıyla ilgilenmek ve bunların çözümünü konusunda onlara yardımcı olmak, bizi bir anda onların gözünde belli bir yere oturtacaktır. Ve ilk anda oluşan merak, giderek yerini takip etmeye ve en sonunda birlikte iş yapmaya götürecektir. Yalnız bu konuda ilgilendiğimiz insanların özelliklerini iyi tahlil etmeli; kimin teorik geliştirmeye, kimin pratik adımlar atmaya hazır olduğunu iyi ayırt etmeli; insanlara yapamayacakları şeyleri bir anda yükleyerek onları çevremizden uzaklaştırmamalıyız. İlk başta bazı pratik adımları atmaktan, eylemlere vb. katılmaktan çekinen insanlar zamanla bu çekingenliği üzerlerinden atabilecekler ya da ilk anda kitap okumaya, yazı yazmaya vb. ilgisiz olan insanlar zaman içinde bu yönlerini geliştireceklerdir. İnsanları ele alırken var olan durumlarından çok gelişim süreçleri ve kapasiteleri göz önünde bulundurulmalıdır. Yeni tanıtılan insanlara kaldıramayacakları işler verirse, bu sadece onları bizden uzaklaştırmaya yarar başka bir şeye değil. Oysa bizim insan kaybetmeye değil, insan kazanmaya, insanları çevremizde tutmaya ve herkese yapabileceği bir iş bulmaya ihtiyacımız var. Herkesten hareketin geli-

şimi için yapabileceğinin en iyisini yapmasını istemeliyiz, hiç kimseyi itmemeli, herkesi yeteneklerine göre konumlandırmayı bilmeliyiz. Eder bugün güç biriktirmeyi bilmezsek, insanları daha ilk anda kafamızda “iyi-kötü” diye kategorize edersek, yarın nasıl bir güç örgütü olabiliriz? Unutmamalıyız ki, her insanın yetenekleri ve kapasitesi farklı ama bizim yapılacak çok işimiz var ve bu işleri yapacak insanlara ihtiyacımız var. Bu nedenle insanlara hızla propaganda yapmadan önce insanları dinlemeli, anlamalı ve durumlarına uygun olarak onlarla ilgilenmeyi sürdürmeliyiz. Bunun için kendimize Sverdlov’u ve Babuşkin’i örnek almalı, dünya devrim deneyimlerinden ve diğer örgütleyicilerden öğrenmeliyiz. Sverdlov’un tanıtıldığı insanların yapmasına nasıl nüfus ettiğini, nasıl kısa sürede evlerinde kaldığını, insanların bir parçası haline geldiğini, yokluğunu hemen hissettirdiğini onun hakkında yazılan “Urallı Delikanlı” kitabından öğrenebiliriz.

Örgütlenmede en önemli yan, insanların bizi kendilerinin dışında ya da onlardan fersah fersah ilerde biri gibi algılamamalarıdır. Bizi kendinden biri gibi gördüklerinde, birikimimizi, deneyimimizi zaten süre içinde fark edeceklerdir; ama daha ilk anda bir öğretmen edasıyla davranırsak insanlar bizden uzaklaşacaklardır. İnsanlar bizim de onları dinlediğimizi, bizim de onlardan öğrendiğimizi gördükçe bize daha çok yakınlık duyacaklardır. Halkın en çok dikkat ettiği şeylerden biri, onlara bir şeyler anlatmaya çalışan devrimcilerin kendi yaptığını ve söylediklerine inanıp inanmadığıdır. Eder siz tüm hal ve hareketlerinizle, kendinize güveninizle, pratik olaylar karşısındaki tutumunuzla onlara bir devrimcinin nasıl olması gerektiğini gösteriyorsanız, onlara bu güveni veriyorsanız sizi izlemekte tereddüt etmeyeceklerdir. Denizlerin, Sinanların en önemli özelliği buydu. Onlar emekçi halkın içinde onların sevgi ve saygısını kazanmışlardı. Punu asla unutmamalıyız: kendisi başaracağına tam anlamıyla inanan birisi, kitleleri örgütleyemez. Birebir örgütlenme de yapamaz. Yine sadece

konuşan, ama iş pratiğe gelince aynı derece çalışkan olmayan, yani söyledikleriyle yaptıkları arasında uyum olmayan birisi de insanların örgütleyemez. “Devrim için savaşmayana komünist denmez” diyor Fidel Castro. Kendisini devrim için çalışarak tüketmeyen, gününü devrime göre planlamayan birinin yığınları örgütlemesi mümkün değildir. Yığınlar öncelikle size bakarlar; gününüzü nasıl değerlendirdiğinize, nasıl çalıştığınızı. Sizdeki fedakarlığı görürlerse, daha fazla şey yapmak için istek duyarlar. Ve tam bu anda siz onlara yapabilecekleri, küçük da olsa, bir iş verirsiniz bunu büyük bir sevinçle yapacaklardır. O halde bunu öncelikle kendimize söylememiz ve içselleştirmemiz gerekiyor: “Daha az tumturaklı cümleler ve daha çok basit, gündelik çalışma” ...Yaptığımız işe daha çok odaklanma.

Örgütlenme çalışmasına önce kendimizden başlamalıyız. Önce kendi beynimizi örgütlemeliyiz. Okuyarak, okuduklarımızı yoldaşlarımızla tartışarak teorik kavrayışımızı geliştirmeliyiz. Başkalarına bir şey anlatabilmemiz için önce bizim bir şeyler biliyor olmamız gerekir. “Kitlelere gitmek”, dilimizden düşürmediğimiz bir şey, ama kitlelere giderken ne götürdüğümüz, onlara ne verdiğimiz, ya da veremediğimiz de önemli.

Bu anlamda hepimizin öğreneceği daha çok şey var. Tecrübeli yoldaşların deneyimlerini aktarması, örgütleyen yoldaşları örgütlemesi gerekiyor. Yoldaşlarımız geliştirdiği yığınları etkilemeleri ve yönlendirmeleri daha kolay olacaktır. Birikimli ve deneyimli insanlar, yığınlar tarafından daha kolaylıkla takip edilecektir. Bu konuda deneyimli yoldaşların daha çok ön açıcı olmaları, genç yoldaşlara inisiyatif vermeleri ve onların pratik içinde geliştirmeleri gerekiyor.

Örgütlenme işine girebilmek ve bu işi sonuna kadar götürme isteği ve azmi duymak için her birimizin memur zih-

niyetini kesinlikle almış ve yaratıcı bir çalışmaya yönelmiş olmamız gerekiyor. “Memur zihniyeti” dediğimiz şeyin iyi anlaşılması gerekiyor; çünkü farkında olunmadan bu hastalık hızla sirayet edebiliyor. En kısa ve öz anlamıyla “zaman doldurmadır bu. Bir işi yapıyor muş gibi görünme, sorumluluklarını yerine getiriyor muş gibi yapmadır. Örneğin bir kurumu belli bir saatte açmak, rutin işleri yapmak ve mesai doldurup, akşam kapatıp gitmek tam anlamıyla bir memur zihniyettir. Burada ne yaratıcı çalışmadan söz edilebilir, ne devrimin temel sorunlarına kafa yormadan, ne “devrim için daha fazla ne yapabilirim” diye düşünmeden. “Saat doldu, yapı paydos!” Bu anlayışın insan örgütlemesi, insan örgütlemek için emek harcaması, kendini tüketircesine çalışması mümkün mü?

Oysa bugünkü koşullarda insanların sistemle olan çelişkileri günden güne daha derinleşiyor. Kapitalist sistemin yapısından kovduğu insanların arayışı daha da artıyor. Bunlara cevap olabilmek; örgütsüz milyonlarca işçi ve emekçiyi örgütlemek, sandığı kadar zor olmasa gerek. Yeter ki bu güçlü bir şekilde istensin! Yeter ki bunun için yeterince çalışılsın. Yeter ki buna giripilsin! Sözlerimizi Nazım’ın “Bir Çift Söz” şiiriyle bitirelim:

“Komünistler bir çift sözüm var size

İster devlet başında olun ister zindanda

İster sıra neferi ister parti katibi

Lenin görebilmeli her zaman, her mekanda

Yiğizi, evinizi, bütün ömrünüzü

Kendi işi, özevi, kendi ömrüymüş gibi”

ADANA’DA 1 MAYIS

Merhaba Mücadele Birliği. Kıyıl 1 Mayıs’ı 1 Mayıs Alanı Taksim’de selamlayan güneşin ve ateşin çocuklarına bin selam!..

Hepinizi yürekten kucaklıyor ve selamlıyoruz.

“Mücadeleniz Mücadelemizdir” diyoruz. Bizler de bir grup Mücadele Birliği okuru olarak, Eğitim Sen kortejinde yürümek amacıyla yola koyulduk. En öne, Eğitim Sen kortejine doğru yürüdük. Bu sırada bütün kortejleri gözlemledik, kitleselliğin beklentilerden çok uzak olduğunu gördük ve düzen içi söylem ve sloganlar kapitalist sistemi hedef almıyordu, sanki ileri sürdükleri düzen içi söylemler ve sloganların sebebi kapitalist sistem değilmiş gibi... Sonra Eğitim Sen korteji ne girdik. Her taraftan reformizmin keskin kokusu geliyordu. Biz de bu kokuyu dağıtmak için kendi sloganlarımızı attık; “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak”, “Ya Devrim Ya Ölüm”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”... Bu sırada bir grup da bize katıldı. Sloganlarımız, miskinliği, uyumsuzluğu parçalayıp geçiyordu. Daha sonra miting alanına girdik, orada da sloganlarımızı haykırmaya devam ettik. Bir süre bekledikten sonra, eylem bitti ve bizler de ayrıldık.

**YAPASIN KIZIL BİR MAYIS!
DEVİRİM İÇİN İKTİDAR İÇİN
LENİNİST PARTİDE ÖRGÜTLEN SİLAHLAN SAVAP!**

Adana’dan Mücadele Birliği Okurları

31
mayıs

denize akan nehirler

Tiyatro

Şiir

Konuk Sanatçılar

Sinevizyon

Ayışığı Müzik Topluluğu

Sabahat AKKIRAZ

Yer: İkitelli Cad. No 149
Yıldız Düğün Salonu
İkitelli

Saat:19.00
698 59 85

Ekin
Sanat
Merkezi

Ekin
Sanat
Merkezi

Denize Akan Nehirler

SABAHAT AKKIRAZ

Grup EMEĞE EZGİ
ŞİİR / SİNEVİZYON

698 59 85

31
Mayıs

Yıldız Düğün Salonu
19.00

ayışığı
sanat merkezi

HALKIN DENİZİ

DENİZLEŞEN HALKLA

FERHAT TUNÇ

GRUP DENİZE EZGİ

AYIŞIĞI ŞİİR ve TİYATRO GRUBU

TARİH : 04 HAZİRAN 2006

PAZAR

YER : 100. YIL PARKI

ANFI TİYATRO

SAAT : 19:30

ayışığı
sanat merkezi

0342 230 38 74

AKYOL MH. ŞABAN SK.
API APT. NO:216 ŞAHİNBEY

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

Dünyada 1 Mayıs...

